

Repræsentant for Schiller Instituttet på CGTN: Aftale mellem Iran og Saudi- Arabien “er en global afgørende ændring

Den 12. marts 2023 (EIRNS) -Vestasien-koordinator for Schiller Instituttet i Sverige, Hussein Askary, optrådte i går hos CGTN's "Talk It Out"-show med vært Li Jingjing og diskuterede den seismiske vigtighed af den aftale mellem Iran og Saudi-Arabien, som Kina har forhandlet sig frem til. Den 6.-10. marts blev der afholdt forhandlinger i Beijing. Genoptagelsen af de diplomatiske forbindelser mellem de to lande vil ske om to måneder.

Askary erklærede: “Dette er den væsentligste positive begivenhed i denne regions historie, i hvert fald siden invasionen af Irak i 2003... Hvis man vil tale om en afgørende ændring af verdenspolitikken, er det denne. Det er ligeledes en udmøntning af det, som præsident Xi Jinping lancerede som det Globale Sikkerhedsinitiativ. I tilknytning hertil er der også en kombination af det Globale Sikkerhedsinitiativ og Bælte- og Vej-Initiativet, som alle er forbundet nu. Det giver håb om at kunne afhjælpe problemer over hele verden.”

Respekt for hver parts suverænitet og ikke-indblanding i landenes indre anliggender, diplomati som den eneste måde at løse problemer på og økonomisk udvikling som nøglen til at sikre en sådan aftale (ingen sikkerhed uden udvikling, ingen udvikling uden sikkerhed) er grundlaget for en vellykket forhandling. Askary rapporterede, at Kinas statsråd og topdiplomat Wang Yi havde udtalt, at denne aftale sender et budskab til alle nationer i verden om, at uanset hvor uenige

folk er, uanset på hvor højt niveau eller intens striden er, bør man sætte sig ned og tale sammen. Dette gælder tydeligvis for Ukraine. For det andet sender dette et budskab om, at Sydvestasien (Mellemøsten) ikke bør ejes eller kontrolleres af nogen global magt. De mennesker, der bor her, bør selv bestemme deres egen skæbne. Dette er særdeles vigtigt.

Askary mindede publikum om, at det i næste uge er 20 år siden, at USA og Storbritannien invaderede Irak. "Under forberedelserne til denne invasion var jeg personligt involveret sammen med den amerikanske økonom Lyndon LaRouche og med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, i et initiativ i Golfen i maj 2002. Der blev afholdt en konference sponsoreret af Zayed Center i Abu Dhabi. Der var ministre fra alle Golfstaterne til stede.

Den idé, som blev præsenteret der, var, at man ikke kan opnå sikkerhed uden en vision om økonomisk udvikling." (https://larouchepub.com/pr_lar/2002/020602_zayed_speech.html) Askary fremviste derefter et kort over den daværende foreslåede integration af Asien og Afrika. "Hvis man anskuer området omkring Iran, Saudi-Arabien og Egypten, herunder Sudan, Tyrkiet, Golfstaterne og Irak, er dette 'verdens kontinentale korsvej'. Regionens naturlige og menneskelige ressourcer bør anvendes til selve området. Den landlige og maritime silkevej forenes i denne region. Der er 500 millioner mennesker i regionen, de fleste af dem er meget unge mennesker.

Der eksisterer statsejede investeringsfonde til en værdi af 3 billioner dollars i dette område. De kunne udnyttes langt bedre, end det er tilfældet, til at fremme interne ændringer, der kan forbedre disse menneskers levetid og befolkningens levestandard. I december forhandlede præsident Xi med Golfstaterne. Jeg rådede til, at de finansielle kilder skulle anvendes til finansiering af BVI-projekter i hele verden. Forhåbentlig vil Vesten reagere positivt på denne udvikling og ophøre med sine geopolitiske manipulationer. Ikke blot på

dette område.”

Her er linket til hele præsentationen: <https://www.youtube.com/watch?v=kyiv6TQeCv4>

Deltag i kampen mod de sanktioner, der dræber Syrien

Den 5. marts 2023 (EIRNS) – Fra en artikel i denne uges Executive Intelligence Review.
https://larouchepub.com/other/2023/5007-earthquake_shows_why_us_syria.html

Den 4. marts (EIRNS) -Efter jordskælvene med en styrke på 7,8 og 7,5, der ramte Tyrkiet og Syrien den 6. februar, og som dræbte op mod 6.000 syrere og flere end 40.000 i Tyrkiet, er den anglo-amerikanske politik for at bruge økonomiske sanktioner til at pålægge Syrien folkemorderiske vilkår, genstand for øget bevågenhed. De kommende uger kan blive afgørende for denne belejrede nations overlevelse.

I løbet af det seneste årti er NATO's krigsparti blevet stadig mere frustreret over sin manglende evne til at påtvinge den syriske regering et "regimeskifte". Det ærgrede dem, at deres bestræbelser på at inddrage Obama-administrationen i en "varm krig" mod Syrien i 2013 blev afværget af den russiske præsident Vladimir Putins diplomati. Den neokonservative/neoliberale standardtaktik med at fremme ekstremistiske grupper i en given nation for at destabilisere dens regering, som f.eks. at nære ISIS/ISIL og al-Nusrafronten (Jabhat Fatah al-Sham) i Syrien, er også mislykkedes.

For at straffe Syrien for ikke at have tabt den amerikanske sponsorerede stedfortræderkrig, som begyndte i 2011, vedtog den amerikanske kongres den såkaldte "Caesar Syria Civilian Protection Act" af 2019, hvilken blev underskrevet som lov af præsident Donald Trump. Den sanktionerer bevidst enhver person eller gruppe, der deltager i økonomiske aktiviteter, som ville muliggøre en genopbygning af Syrien i kølvandet på krigen. (Se EIR, 17. februar 2023, "Earthquake Shows Why U.S. Syria Sanctions Must Be Overturned", <https://larouchepub.com/other/2023/5007-earthquake-shows-why-u-s-syria.html>.)

"Caesar-sanktionerne" har effektivt forhindret nødhjælp i at nå frem til Syriens borgere efter jordskælvene. På dagen for jordskælvene, for en måned siden, udsendte Schiller Instituttet en erklæring med titlen " Brug denne tragedie som en mulighed for at ophæve alle sanktioner mod Syrien", hvori der bl.a. stod følgende:

"Denne situation konfronterer os som vestlige nationer med vores ansvar for at opretholde de værdier, som vi hævder at værne om. Vil vi fortsætte med at anvende de foranstaltninger, som vi udmærket ved har ført til ufattelige lidelser, ulykker og uskyldige menneskers død? Eller vil vi omsider træffe beslutningen om at ophæve disse kriminelle sanktioner?" (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/02/07/statement-by-the-schiller-institute-on-the-earthquakes/>)

Den følgende dag udsendte Mellemøstens Kirkeråd en lignende erklæring, hvori det opfordrede til at ophæve sanktionerne, "så sanktionerne ikke udvikler sig til en forbrydelse mod menneskeheden".

(<https://www.oikoumene.org/news/middle-east-council-of-churches-and-wcc-calls-on-the-international-community-for-emergency-aid-urges-lifting-sanctions-on-syria>)

En mangeårig embedsmand fra USA's udenrigsministerium kvitterede med et bemærkelsesværdigt frækt indlæg i Washington

Post, der blev offentliggjort den 9. februar under titlen: "Don't Lift Sanctions on Syria To Help Earthquake Victims" (ophæv ikke sanktioneerne mod Syrien for at hjælpe jordskælvs ofre). Den 9. februar udsendte det amerikanske finansministerium også "Treasury Issues Syria General License 23 To Aid In Earthquake Disaster Relief Efforts", som hævdede at være en 180 dages fritagelse fra sanktioneerne. Men den opretholder sanktioneerne mod enhver privat part, der måtte vove at transportere hjælpende materialer eller overføre midler.

Kirkernes Verdensråd har sammen med FN's ansvarlige for Menneskerettighederne offentligt erklæret, at sanktioneerne stadig hæmmer nødhjælpsarbejdet og genopbygningen efter jordskælvet, og har krævet, at de ophæves helt. FN's administrerende direktør for Verdensfødevareprogrammet, David Beasley, karakteriserede situationen i Syrien som en "katastrofe oven på en katastrofe" med henvisning til de seneste 12 års borgerkrig. Han understregede, at det haster med at øge fødevareleverancerne til Syrien "gennem alle ruter – uden nogen begrænsninger".

Schiller Instituttet har afholdt demonstrationer fra den 18. februar til den 4. marts i Los Angeles og New York City. Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat for New York, orienterede tilhørerne om behovet for at stoppe USA's krigsførelse mod Syrien og hele det globale NATO-angreb.

Den 21. februar deltog stifter Helga Zepp-LaRouche, tidligere leder af hærens strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i Virginia, oberst Richard H. Black (pensioneret), den malaysiske menneskerettighedsaktivist Chandra Muzaffar og de uafhængige journalister Vanessa Beeley i Damaskus og Marwa Osman i Beirut i et Schiller Institutforum med titlen "Syriens sanktioner må ophæves". Ordstyrer Dennis Speed beskyldte anglofæren for at "anvende jordskælvet som et våben".

Kongressens ledelse reagerede på denne mobilisering, men kynisk, med House Resolution 132 den 27. februar, fuld af "betragtninger" om sympati for jordskælvsopfrene og støtte til nødhjælpsarbejdet, men som i virkeligheden konkluderede følgende:

"Assad-regimet har på beskæmmende vis misbrugt jordskælvet til at kræve ophævelse af USA's sanktioner, idet det fejlagtigt har hævdet, at sådanne sanktioner forhindrer hjælpearbejdet... Det er besluttet, at Repræsentanternes Hus ... indtrængende opfordrer Biden-administrationen til at forblive engageret i beskyttelsen af det syriske folk, herunder ved at gennemføre Caesar Syria Civilian Protection Act of 2019" – fastholdelse af alle sanktionerne!

I denne uge vil Schiller Instituttet være i Kongressen for at presse på for modtrækket hertil, den 21. februar House Concurrent Resolution 20 af Rep. Matt Gaetz fra Florida, som bemyndiger fjernelse de 900 amerikanske tropper, der har været til stede i Syrien siden 2015, og som der skal stemmes om i de kommende to uger. Deltag i mobiliseringen for denne resolution og samarbejd med Schiller Instituttet for at afslutte sanktionerne, og de endeløse krige. (<https://www.congress.gov/bill/118th-congress/house-concurrent-resolution/20/text>)

Nedtælling i USA: 14 dage tilbage til afstemningen i Repræsentanternes Hus

om H. Con. Res. 20 om at trække amerikanske styrker ud af Syrien

Den 2. marts 2023 (EIRNS) – Verdenskrigsmaskinen af nationer, alias Global NATO, har i denne uge udfoldet sig på ganske særlige måder, men alle er de en del af den samme NATO-dynamik til fremme af krig og udøvelse af folkedrab. Samtidig har de kræfter, der samler momentum imod dette – som det ses i de seneste to ugers massedemonstrationer i det transatlantiske område – en vældig styrke som kan besejre ondskaben, på grund af forpligtelsen til sandhed og kærlighed til menneskeheden. Det gælder blandt andet om at forhindre et atomart holocaust.

På den krigsførende front lykkedes det med en fordærvet afstemning i det amerikanske Repræsentanternes Hus i Washington DC den 27. februar at forlænge varigheden af de amerikanske sanktioner mod Syrien, der blev vedtaget i 2019, kendt som "Caesar-sanktionerne" (betegnelsen angiver en anonym kilde af påståede fotos af grusomheder begået af Bashar al Assads regering, uden beviser).

Ved at opretholde disse sanktioner, i lyset af jordskælvskatastrofen, fortsætter den undergravning, forarmelse og besættelse af Syrien, som har stået på i 12 år. Afstemningen i Kongressen er en fortsættelse af Obamas/Trumps/Bidens politik for sanktioner, krigsførelse og besættelse af dette land i al den tid, og afstemningen stadfæster anvendelsen af sanktioner i det hele taget. Afstemningen blev 414 mod 2 (for House Resolution 132), idet rep. Thomas Massie (R-Tenn) og Marjorie Taylor-Greene (R-GA) stemte nej.

På den krigsførende front i New Delhi forsøgte Gruppen af de 20 udenrigsministre (G20FFM) i dag og i går på mødet i Gruppen

af Syv (G7) og de NATO-nationer, der er på linje med NATO, at mobbe andre G20-nationer til at følge med det Globale NATO for at fordømme Rusland i forbindelse med "spørgsmålet" om Ukraine. Storbritanniens, USA's og Hollands udenlandske udsendinge var meget udfarende. USA's minister Antonio Blinken tordnede inden mødet begyndte imod at Kina vovede at blive ved med at stå "på begge sider" af Ukraine-spørgsmålet, men at det skulle fordømme Rusland.

Den nye " Globale Majoritet" tilsidesætter imidlertid disse særtilfælde og vokser minut for minut. I New Delhi erklærede Indiens premierminister Narendra Modi, der i øjeblikket er G20-formand, i dag, at han taler og fortsat vil tale med "det Globale Syds stemme". Han fokuserede sine bemærkninger og dagens dagsorden på behovet for, at alle nationer tackler kriserne med hensyn til de basale behov – fødevarer, energi, gældslettelse og andre områder – og dernæst samarbejder om at bekæmpe terrorisme, narkotika og en række andre fælles trusler. Der kunne ikke blive tale om en fælles erklæring, der fordømmer Rusland. I stedet blev der udsendt en " formandskabserklæring".

Hvis vi vender os mod USA, er den måde, hvorpå man fuldt ud kan begribe Kongressens afskyelige afstemning for sanktioner tidligere på ugen, at orkestreringen af denne afstemning var et direkte modsvar på den verdensomspændende, tiltagende fordømmelse af sanktionerne i Syrien (og andre steder) og afvisningen af selve det Globale NATO. Schiller Instituttet og dets samarbejdspartnere spiller en afgørende rolle i denne mobilisering.

Blandt de seneste initiativer er der planlagt massedemonstrationer denne lørdag den 4. marts af "End the Siege"-kampagnen i mindst 13 nationer og snart i flere nationer med det formål at gøre en ende på de forhold, hvor "syrrerne kvæles af disse sanktioner med mangel på brændstof, elektricitet, vand og endog mad". En af de igangsættende grupper i denne kampagne er "Jordanian Peoples' Committee for

Relief.”

Et umiddelbart mål for vores mobilisering i USA er at udstede påbud til Kongressen om at vedtage det lovforslag, der blev fremsat i februar, om at trække alle USA's væbnede styrker ud af Syrien. Det drejer sig om House Concurrent Resolution No. 20, indgivet af rep. Matt Gaetz (R-FL), som på et tidspunkt i løbet af de næste 14 dage skal til afstemning, i henhold til protokollen om at være en "privilegeret" resolution, til hasteafstemning, i henhold til "War Powers Act".

Deltag i mobiliseringen nu. I en personlig besked, som en amerikansk Pax Christi-organisator sendte ud i dag, hedder det: "Vi ved, at amerikanske tropper befinder sig i mere end 800 lejre rundt om i verden, og det må ændres. Der er nu en mulighed for at trække de amerikanske tropper i det krigshærgede Syrien ud. Læs venligst denne rapport [vedhæftet] og benyt lejligheden til at tvinge republikanerne og demokraterne til at få vores tropper ud af Syrien. Lad dig venligst ikke afskrække af nogen form for pragmatisme fra et af partierne eller de personer, der opfordrer til at gennemføre denne handling. Det afgørende behov er at hjælpe med at afslutte den udenlandske besættelse, trække de amerikanske tropper ud og ophæve sanktionerne, så det syriske folk kan få mad og materialer, der i øjeblikket blokeres af USA.

"Denne grusomhed skriger til himlen om en løsning og intervention. Forlang at USA's folkevalgte trækker tropperne tilbage og ophæver sanktionerne for at redde det syriske folk og den syriske kultur."

Foto: Ahmed Akacha, Pexels CC0

Et lille skridt for menneskeheden

Den 1. marts 2023 (EIRNS) – Over 50.000 menneskeliv er allerede gået tabt i de forløbne tre uger som følge af jordskælvene i Tyrkiet og Syrien. Mad, rent drikkevand, medicin, beskyttelse mod elementerne – sådanne forhold udgør den altoverskyggende virkelighed. Alligevel redegjorde talsmand for USA's udenrigsministerium, Ned Price, for en anden virkelighed: "Vi mener, at det til stadighed er vigtigt, at de forskellige lande erindrer, at denne humanitære krise, denne humanitære nødsituation, er opstået længe før jordskælvet tidligere i år. Den humanitære nødsituation, som det syriske folk har stået over for i mere end et årti nu, er i vid udstrækning menneskeskabt ... på grund af Assad-regimets handlinger, den brutalitet, som regimet har påført sit folk." Derfor "er det vigtigt, at Assad-regimets baggrund ikke glemmes, uanset vi også prioriterer denne humanitære indsats".

På trods af at nødhjælpsorganisationer opfordrer USA til at sætte den umiddelbare nødvendighed af at redde menneskeliv i centrum, er Prices bizzarre formulering af hans "humanitære nødsituation" ikke præget af en sådan altoverskyggende virkelighed, nemlig det umiddelbare menneskelige behov for at fjerne alle forhindringer. Som det blev udtrykt i en fælles erklæring fra eksperter fra FN's højkommisariat for menneskerettigheder den 10. februar: "Ægte solidaritet med de overlevende efter jordskælvet kræver, at de sanktionsbetingede restriktioner ophæves." I erklæringen forklares det, hvorfor USA's foranstaltninger var helt utilstrækkelige, og der opfordres til øjeblikkelig handling fra det internationale samfund for at fremme en effektiv nødhjælpsindsats og genopretning. "Dette omfatter ophævelse af alle økonomiske og finansielle restriktioner forårsaget af ensidige sanktioner mod Syrien i denne tid med sorg og menneskelig lidelse... For

at sådanne interventioner kan være effektive, er der behov for et gunstigt miljø for internationalt samarbejde og uhindret levering af humanitær bistand, herunder fødevarer, medicin, medicinsk udstyr og byggematerialer, samt uhindrede finansielle tilførsler til støtte for denne bistand, som alle er begrænset af de nuværende sanktionsordninger mod lande som Syrien....

“Selv under naturkatastrofer, hvor hundredtusindvis af liv er på spil, er det meget foruroligende, at humanitære aktører står over for vedvarende udfordringer på grund af sanktioner, herunder med hensyn til indkøbsprocedurer og bankoverførsler. Det rapporteres, at syrerere i udlandet ikke er i stand til at yde finansiell støtte gennem pengeoverførsler eller andre finansieringsmuligheder. Det er bydende nødvendigt, at det internationale samfund og især de sanktionerende stater omgående griber ind ved at bringe ensidige sanktioner mod Syrien til ophør, et land, der er berøvet kritisk infrastruktur og har et akut behov for genopretning og genopbygning efter den ti år lange krig.”
(<https://www.ohchr.org/en/statements/2023/02/genuine-solidarity-earthquake-survivors-calls-lifting-sanction-induced>)

Nyhedsorganisationen “The Intercept” offentliggjorde den 19. februar en artikel, der redegør for det, som Price er endt med at tilslutte sig: Opfordringer til at hjælpe ofrene i Syrien støder mod behovet for at “hjælpe” syrererne ved at ødelægge Bashar Assads valgte regering. Sanktioner “beskytter syrererne mod yderligere skade ved at nægte regeringen ressourcer til at opruste og iværksætte en militær kampagne mod de millioner af mennesker, der bor i de af oppositionen kontrollerede områder, der er hårdest ramt af jordskælvet. Regimet har påført landet tusindvis af gange større skader end det seneste jordskælv.”
(<https://theintercept.com/2023/02/19/syria-earthquake-us-sanctions/>)

Man kan spørge sig selv, om ens hjerte eller sind lider mest skade af den slags vrøvl. Sammenlign det med en sund

diskussion mellem voksne mennesker med et velfungerende hjerte og sind. Frankrigs statsmand Jacques Cheminade, en af gæsterne på CGTN's forum, som Guan Xin og Helga Zepp-LaRouche var medværter på, fremsatte et ganske enkelt, ligefremt og alt for sjældent formuleret forslag: "Vi ved alle, at der er en epokegørende forandring i gang på hele planeten. Xi Jinping har foreslået et Globalt Sikkerhedsinitiativ og et Globalt Udviklingsinitiativ. Jeg vil gerne tilføje et Globalt Kulturinitiativ for at dele opdagelsesrejsendes kultur, et samarbejde mellem alle kulturer, hvor hver kultur bidrager med det bedste til de andre. Det indebærer ligeledes at udforske de andres kulturer; vi er alle i samme båd. Så lad os også i fællesskab som europæere og kinesere udforske kulturerne i det Globale Syd, fra Indonesien til Brasilien, fra Indien til Mexico eller til Afrika. Det er den ideelle fremgangsmåde til at fremme en gensidig forståelse og tillid til gavn for os alle og til gavn for den anden." (<https://m.youtube.com/watch?v=DDNp8PlrZ8Q>)

Og hvis din nabo skulle tilskynde dig til at synke tilbage i magtesløs kynisme, så forsøg at eksperimentere med at sætte en stopper for det langvarige klovneri i den amerikanske kongres. Det amerikanske kongresmedlem Matt Gaetz (R-FL) har fremsat et særligt beslutningsforslag i Repræsentanternes Hus, som kræver en afstemning, og som i løbet af de næste to uger sætter lovgiverne i stand til definitivt at afslutte USA's militære besættelse af en del af Syrien og bringe alle amerikanske soldater hjem. Det er oprigtigt, det bør gøres, og det opfordrer din folkevalgte til at komme ind i virkeligheden. Der var engang, hvor USA reagerede på en opfordring til at tage et lille skridt for mennesket og betragte det som et stort spring for menneskeheden.

Ophæv samtlige sanktioner mod Syrien og afslut USA's besættelse

Den 28. februar 2023 (EIRNS) – LaRouche-bevægelsen udsender følgende foreløbige udgivelse af lederartiklen i det kommende EIR*-magasin som led i en intens, målrettet indsats rettet mod medlemmer af den amerikanske kongres for at bryde igennem den øredøvende mur af tavshed om de barbariske aktiviteter, der godkendes af amerikanske militærstyrker i Syrien, militærstyrker, som befinder sig ulovligt i landet – ulovligt i henhold til amerikansk lov, og ulovligt i henhold til international lov. De tilsvarende ulovlige og barbariske sanktioner mod Syrien må nu ophæves.*

UDKAST

Ophæv samtlige sanktioner mod Syrien

Afslut USA's besættelse

Den 25. februar – Sanktionerne mod Syrien kan ikke længere tolereres. Pax Christi USA har tilsluttet sig flere trosbaserede grupper i et åbent brev (<https://paxchristiusa.org/2023/02/18/faith-leaders-urge-u-s-to-lift-sanctions-in-order-to-expedite-help-for-syria-after-earthquake/>), hvor de anmoder "Biden-administrationen og kongresmedlemmerne om at anerkende alle menneskers værdighed ved at ophæve sanktionerne, fortsætte diplomatiet og sende hjælp til de hårdest ramte i Tyrkiet og Syrien."

Schiller Instituttets over to timer lange live-webcast (<https://youtu.be/-4zmzNa6UW0>) den 21. februar, "Syrian Sanctions Must Be Lifted", er et kraftfuldt sandhedsvåben, der direkte tager fat på det faktum, at sanktionerne og krigen, som har tvunget 90 % af den syriske befolkning ud i fattigdom,

går hånd i hånd med USA's militære besættelse af Syrien, som ligeledes må bringes til ophør.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, Vanessa Beeley, britisk uafhængig journalist, der nu bor i Damaskus, Marwa Osman, professor, forfatter og tv-vært fra Libanon, oberst Richard H. Black (pensioneret), tidligere senator fra Virginia, og Chandra Muzaffar fra Malaysia, leder af JUST (International Movement for a Just World), præsenterede omfanget af de ødelæggelser, som USA og dets europæiske allierede har påført Syrien siden 2007.

Efter de ødelæggende jordskælv i februar i år er det tvingende nødvendigt fuldstændigt at ophæve de ulige økonomiske og finansielle sanktioner, hvormed USA og EU blokerer for genopbygningen – og nu tillige for bistanden til landet.

Opfordringen blev sendt ud: "I må kræve, at den amerikanske kongres ophæver "Cæsar"-sanktionerne. De udgør en kollektiv afstraffelse af civilbefolkningen" i Syrien. Ordstyrer Dennis Speed bemærkede, at mens seminaret var i gang, var Schiller Instituttets delegationer i Kongressen for at presse på for at få sat en stopper for NATO's krig i Ukraine samt for sanktionerne mod Syrien.

Indsatsen indledes:

I det amerikanske Repræsentanternes Hus blev der den 21. februar fremsat en "War Powers Resolution" af Repræsentant Matt Gaetz (R-FL) for at trække alle amerikanske tropper ud af Syrien. Ifølge loven er dette tiltag en privilegeret foranstaltning, der skal stemmes om inden for 18 dage. Hvis der stemmes om den, vil Biden-administrationen råde over 15 dage til at iværksætte tilbagetrækningen af de amerikanske tropper.

(<https://www.congress.gov/118/bills/hconres20/BILLS-118hconres20ih.pdf>)

LaRouche-bevægelsen mobiliserer med henblik på at målrette

Kongressen, som har blod på hænderne, til at vedtage denne resolution, der vil være et vigtigt første skridt i retning af at stoppe det grusomme sanktionssystem i Syrien og i hele verden.

Rapporter fra eksperter

Vanessa Beeley, der talte fra Syrien, rapporterede: "Syrerne er modstandsdygtige, de er opfindsomme. Og på trods af at 90 % af befolkningen befinder sig under fattigdomsgrænsen, har de overlevet. ... Nu er de udsat for en frygtelig humanitær tragedie, 5 millioner skønnes at være hjemløse i Syrien. Selv i det nordvestlige område, som er under kontrol af vestligt støttede terrorgrupper, er der tale om en humanitær tragedie. Men Vesten bidrager ikke til at hjælpe." Hun understregede, at sanktionerne er en del af besættelsen af Syrien, som har "tre af sine fire grænser kontrolleret af fjendtlige magter." Desuden tilføjede hun, at "Vesten udnytter denne tragedie til reelt at sætte gang i krigen mod Syrien igen", idet de udelukkende lader "humanitær" hjælp komme ind gennem Bab al-Hawa-overgangen fra Tyrkiet, som al-Qaeda kontrollerer. Hun konkluderede: "Det Syrien har brug for nu er, at sanktionerne bliver ophævet, men mere end noget andet har det brug for, at den amerikanske besættelse ophører... [USA] besætter den sydøstlige del af landet i deres militærbase Al-Tanf, som også kontrollerer Rukban-flygtningelejren. De har etableret en 55 kilometer lang zone med indrejseforbud omkring den, hvor de træner og udruster væbnede grupper, herunder ISIS. Så bring besættelsen til ophør, tak."

Chandra Muzaffar understregede: "Alt i alt ville sanktionerne intet betyde uden besættelse... Vi må forstå, at besættelsen fortsætter i Vestasien." Syrien, sagde han, er siden 2007 blevet en stat, der ikke er i stand til at fungere som en stat, fordi store dele af landet er besat af fremmede magter og forskellige grupper, der understøttes af disse magter. Syrien havde overgået mange af de rigere lande i Sydvestasien i forhold til at tilbyde både sundhedspleje og

uddannelse til hele befolkningen, ligestilling og respekt for kvinder, tolerance i et multietnisk og multireligiøst samfund. Det er et offer for "amerikansk overherredømme", udtalte han, og det skal der gøres en ende på. "Vi bør samarbejde og stå sammen ... hvor de fineste værdier fra vores respektive civilisationer vil kunne blomstre."

Marwa Osman var meget specifik i sit forslag til amerikanerne: Gå til samarbejdspartnere eller naboer og indsamle nogle midler til at hjælpe de titusindvis af syriske ofre for jordskælvene. Kontakt derefter dit medlem af Kongressen og bed om hjælp til at sende disse midler til mennesker eller velgørende organisationer i syriske byer som Aleppo, og bed det pågældende medlem om at forklare dig, hvorfor det er blokeret, ikke muligt, selv om sanktionerne angiveligt skulle være "suspenderet i 180 dage" [de finansielle sanktioner blev ikke suspenderet]. Forlang derefter, at det pågældende medlem ændrer det. Selv ngo'er i nabolandet Libanon, sagde Osman, er bange for, at de vil blive sanktioneret af USA og EU, hvis de overfører midler til syrere over grænsen.

Oberst Richard Black, der har aflagt adskillige besøg i Syrien, beskrev i grafisk form beskaffenheden af de terrorister, der støttes af den amerikanske regering, og udtalte at vi har overladt store dele af landet til terrorister, "der tager selfies stående på ryggen af uskyldige kvinder". Det er en skændsel! Og nu følger vi op ved at håne Syriens befolkning, som er udsat for denne forfærdelige ødelæggelse som følge af jordskælvet, idet vi håner dem med at sige, at de egentlig skulle være gået den anden vej. De skulle have været på vores side, og nu får de, hvad de fortjener, er i det væsentlige hvad udenrigsministeriet siger.

"Det er en skændsel! Det er en rædsel! Hvis det amerikanske folk forstod, hvad der sker, ville denne regering falde. Denne regering kunne ikke bestå i USA, hvis det amerikanske folk ikke blev afskærmet af disse medskyldige medier for de rædsler, som vi har pålagt det syriske folk.

“Det er en skændsel. Jeg hader at se det, for jeg elsker mit land. Jeg ønsker, at det kan blive et bedre sted, end det var, da jeg voksede op. Og jeg har håb og en bøn om, at det kan blive bedre, men vi kunne helt sikkert starte med at afslutte disse uanstændige Cæsar-sanktioner, der pålægger uskyldige mennesker hungersnød og kulde.”

Trossamfundsbaserede grupper

Den 6. februar udsendte det Mellemostlige Kirkeråd, der er en afdeling af Kirkernes Verdensråd, en indtrængende appel (<https://www.pcusa.org/news/2023/2/7/stated-clerk-calls-for-a-lift-of-sanctions-on-syri/>), hvori det hedder: “Vi opfordrer indtrængende til øjeblikkelig ophævelse af sanktionerne mod Syrien og til at give adgang til samtlige fornødenheder, så sanktionerne ikke bliver til en forbrydelse mod menneskeheden.”

Den 17. februar blev der udsendt et åbent brev fra en gruppe trosbaserede organisationer i USA. I brevet står der bl.a. følgende:

“Derfor beder vi som et trossamfund Kongressen og administrationen om at:

- “Ophæve sanktionerne for at fremskynde leveringen af bistand, åbne kommerciel adgang og udvide nødhjælpen til civile i nød.
- “Fjerne solnedgangs-klausulen på 180 dage for den nye generelle licens for Syrien.
- “Forlænge anvendelsen af den nyligt vedtagne globale generelle tilladelse til materiel støtte i hele Syrien.
- “Fortsætte kommunikationen med syriske og FN-kolleger under indsatsen i forbindelse med jordskælvet, og arbejde for at åbne nye grænseovergange for personale, så de kan få adgang til det nordlige Syrien.
- “Udstede garantier til finansielle institutioner og hjælpeorganisationer for at lette nødhjælpen i Syrien.

- “Koordinere åbningen af bankforbindelser for at hjælpe ngo’er og internationale ngo’er med at få hjælpen frem til de steder, hvor der er behov for den; herunder overførsler fra familier.
- “Tildele yderligere midler til USAID- og FN-programmer for at støtte Tyrkiet og Syrien i forbindelse med jordskælvets håndtering og genopretning.”

Brevet blev underskrevet af Alliance of Baptists; American Friends Service Committee (AFSC); Churches for Middle East Peace (CMEP); Community of Christ; Congregation of Our Lady of Charity of the Good Shepherd, U.S. Provinces; Evangelical Lutheran Church in America; Friends Committee on National Legislation (FCNL); Global Ministries of the Christian Church (Disciples of Christ) og United Church of Christ Maryknoll Office for Global Concerns; Mennonite Central Committee U. S. (MCC); National Advocacy Center of the Sisters of the Good Shepherd; Pax Christi USA; Presbyterian Church (USA); The United Methodist Church-General Board of Church and Society; Unitarian Universalist Service Committee (UUSC); og United Church of Christ, Justice and Local Church Ministries.

Vores mission i den “tektoniske proces”, der rammer hele planeten

Den 27. februar 2023 (EIRNS) – Ruslands udenrigsminister Sergey Lavrov mødtes mandag den 27. februar med lederne af udenrigsministeriets afdelinger i Ruslands regioner, og han rapporterede til dem, at der er en “geopolitisk tektonisk

proces" i gang på verdensplan, hvor omkring 20 nationer har udtrykt interesse for at slutte sig til BRICS og Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO). Dette er ikke blot et spørgsmål om organisatorisk tilhørsforhold, bemærkede Lavrov, men et globalt oprør mod kolonial udplyndring og den unipolære "regelbaserede orden":

"De lande, der føler sig uafhængige og lader sig lede af nationale interesser frem for af andres luner, tolker den igangværende udvikling som en geopolitisk tektonisk proces, hvilket i realiteten tilskynder dem til at alliere sig med de lande, som de betragter som deres ligesindede partnere. I den henseende har vi et vidtstrakt potentiale for interaktion med vores kollegaer." Lavrov tilføjede, at "vi nu omtaler [disse lande] som den Globale Majoritet ... [som] omfatter giganter som Kina og Indien og flere af vores andre internationale partnere."

(https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1855657/)

Ugen med anti-krigsdemonstrationer i USA og Europa, der indledtes i Washington den 19. februar og fortsatte helt frem til luftbasen Ramstein i Tyskland den 26. februar, udgør en særlig afspejling af den nævnte globale proces. Antallet af deltagere var større eller mindre, afhængigt af stedet, men det der kendetegnede samtlige demonstrationer, er den åbenhed, som det store flertal af deltagerne udviste i forhold til at overveje idéer, som de ikke tidligere var villige til at overveje. Der var en følelse i luften, som var vanskelig at beskrive, og som mange deltagere omtalte, og som de ofte tilskrev det nye ved at "venstre" og "højre" forenede sig om et fælles mål om at stoppe atomkrig.

Men hvad der er undervejs udgør mere end dette. Folk er i stigende grad klar over, at krisen er langt værre end hvad de tidligere havde forestillet sig, og at de har brug for nye idéer, nye løsninger og nye tilgange, hvis en katastrofe skal undgås.

Derfor lyttede folk til Lyndon LaRouches repræsentanter – fra Washington til Ramstein – på en måde, som de selv fandt overvældende.

Det, der driver denne “tektoniske proces” over hele planeten, er sammenbrudskrisen i hele det transatlantiske økonomiske system, og det er løsningen på dette underliggende forhold, som er LaRouches afgørende og enestående rolle.

Se på de vestlige finanscentre. Markederne er trængt ind i en “dødszone”, ifølge en topanalytiker for Morgan Stanley, en af de “fire store investeringsbanker” (JPMorgan Chase, Goldman Sachs, Citigroup og Morgan Stanley). Siden oktober har der været et “spekulationsvanvid”, rapporterede han, baseret på den satsning, at den amerikanske centralbank snart ville afslutte den “kvantitative stramning” og igen oversvømme markederne med gratis kontanter. Men Fed fortsætter med at hæve renterne.

Se på udviklingssektoren. Stigende renter forårsager langt større skade der, da de betyder fallitter og økonomisk og socialt sammenbrud for mange lande. Argentinas centralbankrente er mere end fordoblet på et år og ligger nu på 75 %; inflationen er ude af kontrol med 99 %. Nigerias rentesats er steget med over 50 % på et år og ligger nu på 17,5 %, mens inflationen er på 22 %. Iran har indført en stabil rentesats på 18 %, men sanktioner og finansiel krigsførelse har været med til at udløse en inflation på 53 %, og massiv kapitalflugt er blevet igangsat. Værdien af valutaen rial er faldet fra 32.000 for en dollar i 2015 til 600.000 for en dollar i dag – en devaluering på 95 %.

Europa er ikke meget bedre. Ifølge en nylig undersøgelse fra Bloomberg vil energikrisen koste Tyskland 1 billion dollars i 2030 – som følge af afbrydelsen af billig russisk naturgas og den vanvittige energi-“omstillingspolitik” med afskaffelse af atomkraft og kul. For at nå deres mål skal de installere solpaneler, svarende til 54 fodboldbaner hver dag, og bygge 27

vindmølleparker på land og 4 havvindmølleparker til havs om ugen!

Syrien er et eksempel på, hvordan dette system har omdannet en hel nation til en slagmark. Efter 12 års krigsførelse og sanktioner, der drev 90 % af befolkningen ud i fattigdom, opretholder USA sine kriminelle Caesar-sanktioner, selv efter at jordskælvene har hærget Syrien og Tyrkiet. Den administrerende direktør for Verdensfødevareprogrammet, David Beasley, besøgte Tyrkiet og beskrev situationen i begge lande: "Der er kun én måde at beskrive det jeg så i dag: apokalyptisk." Han opfordrede indtrængende til, at fødevarerleverancer til Syrien skal foregå "ad alle veje – uden nogen begrænsninger".

Vi støtter Beasleys opfordring, men der er behov for mere end det. Caesar-sanktionerne må straks ophæves; de amerikanske tropper skal omgående trækkes ud af landet, som krævet i en resolution fra Repræsentanternes Hus, der blev fremlagt af det amerikanske kongresmedlem Matt Gaetz (R-FL) den 22. februar; og de amerikanske besættelsesstyrkers ulovlige tyveri af syrisk olie og korn skal bringes til ophør nu.

Mere generelt må den voksende krigsmodstand, der er begyndt at gøre sig gældende i Vesten, omdefinere sin egen mission. Som Helga Zepp-LaRouche formulerede det kortfattet i sidste uge: "Det er ikke godt nok bare at være imod krigen. Det store spørgsmål er: Hvordan kan vi som menneskelig art skabe en orden, der muliggør samarbejde og sameksistens mellem alle nationer på denne planet, til gavn for alle?"

Zepp-LaRouche udtaler sig om “Den alliancefrie Bevægelses rolle i et nyt paradigme for de internationale relationer” I har magten til at forhindre atomkrig; brug den

Den 11. november 2022 (EIRNS) – Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, udsendte i dag en klar opfordring til de førende nationer i Den alliancefrie Bevægelse om at træde frem for at afværge faren for atomkrig, som i øjeblikket truer med at udslette menneskeheden. Den alliancefri Bevægelse er sandsynligvis den vigtigste kraft på planeten til at overvinde geopolitik på nuværende tidspunkt, og det er ved at gøre op med geopolitik, at vi kan undgå Tredje Verdenskrig, erklærede hun på en international konference i Indonesien om Den alliancefri Bevægelses rolle i den fortidige og fremtidige historie.

Følgende artikel af Helga Zepp-LaRouche blev offentliggjort i bogen, der blev udgivet på Bandung Spirit-konferencen med titlen “Bandung-Belgrade-Havana in Global History and Perspective: Drømmene, udfordringerne og projekterne for en global fremtid?”, der fandt sted den 7.-14. november i Indonesien. (Konferencen afsluttes kun en dag før G20-topmødet på Bali i Indonesien den 15.-16. november, hvor præsident Biden og Xi også vil mødes).

Hendes artikel havde titlen “Den alliancefrie Bevægelses betydning for et nyt paradigme i de internationale

relationer”.

Helga Zepp-LaRouche talte også på konferencen online den 11. november, hvor hun gav et resumé af sin artikel under plenarmøde 6: Asiens fremmarch og omstruktureringen af den globale politiske økonomi.

Resumé:

Menneskeheden står over for den alvorligste krise i sin historie, nemlig risikoen for en global atomkrig. Den afgørende drivkraft bag krigsfaren er den forestående opløsning af det neoliberale finanssystem, som nu er gået ind i en hyperinflationær fase. Det er denne historiske fare, som gør det så meget desto mere presserende at genoplive “Bandung-ånden”. På Bandung-konferencen og de efterfølgende konferencer blev der fastlagt de principper, som skal danne grundlag for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur for verden i dag.

Er det en overdrivelse at påstå, at menneskeheden står over for den alvorligste krise i historien, når potentialet for en global atomkrig og dermed den sandsynlige udslettelse af menneskearten accelererer fra dag til dag, og når førende eksperter advarer om, at situationen er farligere end på højdepunktet af Cuba-krisen, og dette alligevel ikke får lederne i visse vestlige lande til at opgive deres politik for konfrontation mellem de såkaldte “demokratier og autokratier”?

Drivkraften bag denne krigsfare er den forestående opløsning af det neoliberale finanssystem, som nu er gået ind i en hyperinflationær fase som følge af flere års likviditetsindsprøjtninger i det monetære system og af “Great Reset”-politikken, som den tidligere tjekkiske præsident Vaclav Klaus kalder “det grønne delirium”. Fødevarer og energi bliver i stigende grad utilgængelige, hvilket ifølge Verdensfødevarerprogrammet truer 1,7 milliarder mennesker med hungersnød i den nærmeste fremtid. Desuden har pandemien

yderligere udvidet kløften mellem de få, som tæller deres formuer i milliarder af dollars, og de milliarder, som konfronteres med sygdom og sult uden et sundhedssystem, uden energi, rent vand eller tilstrækkeligt med mad.

Så, 67 lange år efter Bandung-konferencen, må vi igen, som præsident Sukarno gjorde i sin åbningstale den 18. april 1955, konkludere, at kolonialismen ikke er død, selv om den formelt set og angiveligt ikke længere eksisterer. Formelt set blev der tildelt uafhængighed, men mange nationers suverænitet er forhindret af pengepolitiske strukturer, handelsbetingelser og manglende adgang til ressourcer, som ville muliggøre selvbestemmelse i forbindelse med den økonomiske udvikling. Sanktioner, der af geopolitiske årsager indføres over for tredjelande, fremmer "humanitære kriser", som er udformet med henblik på at øge den smerte, der pålægges befolkningerne, i en sådan grad, at de vil gøre oprør mod deres regering og skabe betingelserne for et regimeskifte.

Den virkelige konfrontation er derfor ikke mellem "demokratier" og "autokratier", men mellem de kræfter, der ønsker at opretholde det koloniale system i nutidig forklædning, og de lande, der stadig kæmper for deres ret til økonomisk udvikling.

I lyset af de konsekvenser, som en yderligere optrapning mellem atomvåbenmagterne ville medføre, og som ville føre til historiens egentlige "afslutning", nemlig en tredje, denne gang en atomar verdenskrig, efterfulgt af en atomvinter, udgør Den alliancefrie Bevægelses nuværende renæssance den væsentligste og afgørende faktor, som kan anvise vejen til et nyt paradigme. For at overvinde den geopolitiske blokdannelse og den fejlslagne tænkning i form af et nulsumsspil, er det nødvendigt at begrebsliggøre det højere Ene, som må være af en helt anden kvalitet og højere magt end de Mange.

Det er et gennemprøvet princip i historien, at fredstraktater udelukkende fungerer, hvis de tager hensyn til hver enkelt

parts interesser, som det var tilfældet med den Westfalske Fred. Hvis man ikke gør det, som med Versailles-traktaten, medfører det nye krige. I betragtning af de mange sammenvævede regionale konflikter og den globale dimension af den nuværende konfrontation mellem atommagter, er den lære, der kan drages af dette historiske princip, at der er et presserende behov for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landenes interesser på planeten.

Muligheden for et velfungerende europæisk sikkerhedssystem eller et "fælles europæisk hus", som Gorbatjov fremmanede ved Sovjetunionens afslutning, eksisterer tydeligvis ikke længere i betragtning af NATO's sjette udvidelse mod øst. Hensigten om at skabe et "globalt NATO", som proklameret på alliancens seneste topmøde i Madrid, herunder oprettelsen af et hovedkvarter i Indo-Stillehavsområdet et sted i Asien, truer med at forstærke konfrontationen mellem de lande, der tilhører en sådan militær alliance, og de lande, som ønsker at opretholde politiske, økonomiske eller militære forbindelser med Rusland og Kina.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har allerede fremsat et forslag til at overvinde den geopolitiske konfrontation med sit Globale Sikkerhedsinitiativ, som sammen med det Globale Udviklingsinitiativ udgør konceptet for den fornødne tilgang. Men da nogle lande i Vesten fremstiller Kina som den største trussel mod deres interesser, forekommer det usandsynligt, at de vil reagere positivt på denne idé.

Det er denne geopolitiske og historiske katastrofe, der gør det så meget desto mere presserende at genoplive "Bandung-ånden". Mange af de lande, der kommer fra Den alliancefrie Bevægelses tradition, har for nylig givet udtryk for deres afvisning af at lade sig trække ind i en geometri af blok-tænkning. Det faktum, at det næste G20-topmøde finder sted i Indonesien, kan være en historisk mulighed for at tilføje en indholdsmæssig ingrediens til den politiske dagsorden, som kan

være afgørende for forskellen mellem faren for civilisationens udslettelse og en lys og smuk fremtid for menneskeheden.

Det er traditionen fra Bandung-konferencen og de efterfølgende konferencer i Den alliancefri Bevægelse (DAB), hvor de fem principper for fredelig sameksistens og DAB's ti principper fastlagde rammerne for at etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur for verden i dag. De 120 medlemslande i DAB plus 17 observatørlande repræsenterer langt størstedelen af menneskeheden, nemlig 4,511 milliarder mennesker i NAM og 2,061 milliarder som observatører, dvs. 6,571 ud af 8 milliarder mennesker. Som præsident Sukarno påpegede i sin åbningstale på Bandung-konferencen i 1955, vil havene og oceanerne, som adskiller udviklingslandene fra dem, der kan føre en ny verdenskrig, ikke beskytte de lande, der ikke er part på en af siderne, og som ikke har nogen interesse i konflikten. Han blev bekræftet af premierminister Nehru, som var bekymret for, at nogle af de store nationers militære styrke kunne få dem til at tænke i militær magt og få dem til at afvige fra det rette spor: "Hvis hele verden blev delt mellem disse to store blokke, hvad ville resultatet så blive? Det uundgåelige resultat ville blive krig."

Det er derfor helt legitimt og hensigtsmæssigt, at DAB-landene taler med én stemme ved næste lejlighed, på G20-konferencen i Indonesien i november (eller på en ekstraordinær samling i FN's Generalforsamling, hvis den sammenkaldes i en hastesituation), og at de kræver en ny sikkerhedsmæssig og økonomisk arkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser.

DAB's bemyndigelse til at påtage sig en mere aktiv rolle i udformningen af verdensordenen stammer fra erfaringerne fra dets historie. På Bandung-konferencen blev Pancheel-principperne, de fem principper for fredelig sameksistens, fastlagt, og på de efterfølgende konferencer blev der gjort forsøg på at opretholde denne ophøjede ånd. Men det var på konferencen i Colombo, Sri Lanka, i 1976, at DAB kom tættest

på at formulere, hvordan denne nye orden økonomisk set skulle udformes. Fru Indira Gandhi fremlagde de krav, som derefter blev indarbejdet i den endelige resolution, nemlig:

1. Ophør af gældsbetalinger for de fattigste lande,
2. et nyt universelt valutasystem, der skal erstatte Verdensbanken og Den Internationale Valutafond,
3. oprettelse af et nyt kreditsystem, som skulle være knyttet til den globale udvikling,
4. Trepartsaftaler mellem udviklingslandene, de socialistiske stater og OECD-landene.

Denne resolution var næsten identisk med det forslag om en international udviklingsbank, IDB, som den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche havde fremsat et år tidligere, dvs. at erstatte IMF med et nyt kreditsystem for at fremme den globale udvikling.

Mange i udviklingssektoren vil huske den voldsomhed, hvormed dette krav, der repræsenterede ønsket fra dengang 75 lande og størstedelen af verdens befolkning, blev mødt med. Zulfikar Ali Bhutto blev dræbt kort efter, fru Gandhi blev fjernet fra magten, fru Bandaranaike fra Sri Lanka blev destabiliseret, Den alliancefrie Bevægelses (NAM's) sammenhængskraft blev svækket, og naturligvis blev kravet om en ny retfærdig økonomisk verdensorden aldrig indfriet. Man kunne tilføje en lang liste over andre tab blandt ledere i det, der kaldes det Globale Syd. Og nu er vi nået frem til den ovennævnte krise, hidtil uden fortilfælde i verdenshistorien.

Det er meget klart, at hvis man ærligt og objektivt præsenterede verdens befolkninger for de farer, der ville være resultatet af en atomkrig, nemlig en udslettelse i en sådan grad, at der ikke ville være noget minde tilbage om alle menneskehedens enorme kampe for fremskridt og frihed, om alle de smukke skabelser inden for videnskab og kunst overalt på jorden, så ville mere end 99 % af dem være imod denne krig.

Jeg er ligeledes overbevist om, at hvis almindelige mennesker havde mulighed for virkelig at forstå årsagerne til uretfærdighederne i verden, og betragte situationen i hvert enkelt land både ud fra den pågældende nations bedste tradition og ud fra det potentiale, som den og menneskeheden som helhed repræsenterer, ville mere end 99 % af dem være helhjertet enige i perspektivet om en retfærdig ny økonomisk verdensorden. Begge disse indsigter er i øjeblikket nægtet "almindelige mennesker", fordi de fleste af dem mangler historisk viden om andre kulturer eller en personlig erfaring fra rejser, og fordi massemedierne i mange lande har en tendens til at nære fordomme om andre kulturer, der passer til de respektive etablissemeters geopolitiske intentioner.

Det er derfor presserende og nødvendigt, at NAM's ledelse snarest muligt finder en anledning til at træde ind på verdenshistoriens scene ved på det skarpeste at påpege de farer, der følger af geopolitisk blokdannelse, som premierminister Nehru gjorde det i sin tale i Bandung, idet han viste, at "det uundgåelige resultat ville medføre krig". Disse ledere bør også vække verdensbefolkningens bevidsthed ved at gøre den bevidst om den svære situation, som befolkningerne i udviklingslandene befinder sig i, og ved at illustrere de lidelser, der følger af sultedøden, som Jean Ziegler, FN's tidligere særlige rapportør for Retten til Fødevarer, beskriver som den mest grusomme og smertefulde form for død. I sin bog fra 2012 "We Let Them Starve: The Mass Destruction in the Third World", taler Ziegler om en kannibalistisk verdensorden, hvor 10 globale karteller, der kontrollerer 85 % af fødevareproduktionen på verdensplan, bestemmer hvem der spiser, lever, sulter og dør.

Som følge af fødevarerpekulation, beslaglæggelse af jord, overdreven gældsætning og biobrændstoffer, dør et barn under 10 år hvert femte sekund, 57 000 mennesker dør hver dag af sult, og det i en verden hvor det globale landbrug ifølge FN's Verdensfødevareprogram (WFP) sagtens kunne producere mad til

12 milliarder mennesker. I dag, 10 år senere, er 1,7 milliarder mennesker i fare for at sulte, men EU og andre vestlige regeringer insisterer stadig på at braklægge op til 30 % af landbrugsjorden og begrænse brugen af gødning og pesticider, hvilket vil føre til en 50 % nedgang i høstudbyttet. Bag dette ligger politikernes malthusianske synspunkt, som gør Malthus til en selvopfyldende profeti ved at indføre en sådan menneskefjendsk politik – endnu en gang på grund af “grønt delirium” og profitmaksimering.

I lyset af disse uhyrlige uretfærdigheder har lederne af NAM al legitimitet og endda pligt til at vække verdensbefolkningens bevidsthed om, at denne tilstand af sult, fattigdom og underudvikling i verden ikke er et resultat af uundgåelige naturbetingelser, men af gennemførelsen af et finansielt og økonomisk system, der begunstiger de rige og øger kløften til de fattige, indtil det punkt hvor der begås folkedrab.

Dette system er imidlertid ved at have nået sin afslutning, hvilket blev gjort klart af formanden for den amerikanske centralbank, Jerome Powell, på det årlige Jackson Hole Economic Policy Symposium den 26. august i år. Her bekendtgjorde han en politik med brutale stramninger, der forårsager “en vis smerte” for at bekæmpe inflationen. “At reducere inflationen vil sandsynligvis kræve en vedvarende periode med vækst under gennemsnittet”, fastholdt han, og proklamerede en politik med høje renter i en længere periode fremover ved at henvise til “den vellykkede Volcker-disinflation i begyndelsen af 1980’erne”, år hvor renterne steg til over 20 %. Disse bemærkninger udløste straks en livsfarlig kapitalflugt fra markederne i udviklingssektoren og retur til dollaren. Generaldirektøren for Bank for International Settlements (BIS), Agustín Carstens, advarede om, at for meget “smerte” for hurtigt kan få hele systemet til at bryde sammen i processen, og sammenlignede det med det sted, der kaldes “the coffin corner”, hvor et fly bremser ned

til under sin stilstandshastighed og ikke er i stand til at generere tilstrækkelig opdrift til at holde sin højde.

I samme retning henviste den franske præsident Macron, som beklagede, at "tiderne med overflod" er forbi, og den belgiske premierminister Alexander De Croo, som sagde, at "de næste 5-10 vintre vil blive vanskelige". Mens en tilbagevenden til schachtiansk økonomi – den politik som Hitlers finansminister, Hjalmar Schacht, førte – kan være "vanskelig" for det, man næsten må kalde de "tidligere industrialiserede lande", ville den være altødelæggende for udviklingslandene, hvilket ville udmønte sig i en befolkningsreduktion i milliardvis.

Det er derfor tvingende nødvendigt at finde en passende platform til at reorganisere det nuværende fejlslagne finansielle system. Det kan være inden for G20-formatet, eller, hvis det ikke kan lade sig gøre, inden for en anden passende ramme, f.eks. BRICS-landene, SCO eller en anden institution i det Globale Syd. Der bør etableres et nyt Bretton Woods-system med de retningslinjer, som præsident Franklin D. Roosevelt oprindeligt havde til hensigt at indføre, men som aldrig blev gennemført på grund af hans alt for tidlige død. Det primære og uangribelige mål for dette nye system skal være en kvalitativ og kvantitativ forøgelse af levestandarden for befolkningerne i udviklingssektoren og for de fattige i verden generelt.

Det nye kreditsystem må yde langsigtede, lavt forrentede lån, som skal anvendes til investeringer i grundlæggende infrastruktur, landbrug og industri med det formål at øge produktiviteten i den fysiske økonomi i hvert enkelt land. Hvad der udgør en sådan produktiv investering, og hvad der ikke gør det, bør bestemmes ud fra de videnskabelige principper for fysisk økonomi, som de blev udviklet af den amerikanske økonom Lyndon LaRouche, dvs. at de skal sigte mod en forøgelse af energi-gennemstrømningstæthed i produktionsprocessen, hvilket fører til en forøgelse af den potentielle relative befolkningstæthed i hvert land.

Overalt hvor dette økonomiske system blev anvendt, førte det til en vellykket industrialisering af landet. Det var tilfældet med Alexander Hamiltons Amerikanske økonomiske System, den tyske kansler Otto von Bismarcks anvendelse af Hamiltons og Friedrich Lists teorier, Meiji-restaurationen i Japan, grev Wittes industrialisering af Rusland, Roosevelts New Deal, det tyske økonomiske mirakel i forbindelse med genopbygningen efter Anden Verdenskrig, de sydøstasiatiske landes økonomiske mirakel og sidst, men ikke mindst, Kinas økonomiske mirakel, som løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom.

Det vigtigste træk ved dette system er, at staten har den suveræne beføjelse til at skabe kredit, og så længe denne kredit er strengt rettet mod produktive investeringer, er den ikke inflationær, men derimod vil skabelsen af reel fysisk rigdom altid være større end det oprindeligt udlånte beløb på grund af arbejdskraftens evne til at skabe værditilvækst. Da den eneste kilde til samfundsmæssig værdi hverken er besiddelsen af naturressourcer eller evnen til at købe billigt og sælge dyrt, men udelukkende individets kreativitet, er det statens pligt at fremme alle borgeres kreative potentiale i videst muligt omfang. Investeringer i et moderne sundhedssystem og et fremragende universelt uddannelsessystem har derfor høj prioritet. Naturligvis skal alle tilgængelige ressourcer, f.eks. naturressourcerne, og en international arbejdsdeling, der tager hensyn til geografiske og klimatiske forhold, mobiliseres for at sikre en optimal udvidet reproduktion af økonomien. Målet med økonomien er ikke at berige nogle få, men at sikre velfærd og lykke for alle.

Der foregår på nuværende tidspunkt allerede mange udviklinger i retning af skabelsen af en multipolær verden, hvor landene vælger økonomiske modeller i overensstemmelse med deres egne kulturer og traditioner. Men det er NAM's enestående kald at forsøge at overvinde den farlige blokdannelse, der fremmer krig, ved at tilbyde et nyt Bretton Woods-system, der omfatter

alle. I traditionen fra præsident Sukarnos tale på Bandung-konferencen i 1955 kunne de tage udgangspunkt i hans henvisning til den "første vellykkede antikoloniale krig i historien", dvs. Den amerikanske Uafhængighedskrig, og hans citater af digteren Longfellow og hans digt om Paul Reveres berømte ridetur.

Hvis man kan finde en måde at minde USA og de europæiske nationer om deres bedre traditioner, om Benjamin Franklins eller John Quincy Adams' politik, om Enrico Mattei, Charles de Gaulle eller det tysk-indiske samarbejde om opførelsen af stålværket i Rourkela, kan der skabes et nyt paradigme for et verdensomspændende samarbejde baseret på Pancheel, de fem principper for fredelig sameksistens.

Hvorfra skulle man hente den optimisme, at Bandung-ånden vil bidrage til at overvinde denne alvorligste krise i menneskehedens historie? Måske hvis vi husker på det, som den tyske raketforsker Krafft Ehrlicke, "faderen til Centaur-raketten" i Apollo-programmet, opfandt som den første lov i rumfartens videnskab: "Ingen og intet under universets naturlove sætter nogen begrænsninger for mennesket, undtagen mennesket selv." I denne ånd kan vi skabe et nyt kapitel i menneskehedens historie.

Maratonvideo hylder LaRouches 100-årsdag: Sandhedens triumf

Den 8. september 2022 (EIRNS) – I dag fejrer den internationale LaRouche-bevægelse årsdagen for det, som ville have været Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, hvis han havde været i live. Der afholdes talrige demonstrationer og lignende

aktiviteter til ære for LaRouche. En hel dag med et væld af videooptagelser, herunder individuelle vidneudsagn af så kort varighed som et minut, og optagelser af begivenheder i LaRouches historie på op til tre timer. Dagens overordnede budskaber består for det første af, at LaRouche vidste, hvordan man kunne overvinde spændingerne mellem NATO og Sovjetunionen, ved at forenes som allierede for at neutralisere atomvåben og genoprette økonomisk vækst og teknologisk fremskridt i hele verden. Dernæst fortsætter vi den kurs, som han og hans kone Helga fulgte på det tidspunkt, hvor han døde. For det tredje kan vi sejre, hvis borgerne i Amerika og Europa handler i deres egne interesser i samarbejde med Kina, Indien og udviklingslandene i Asien og Afrika.

Dagen begyndte kl. 6.00 EDT med en tre timers udsendelse af mindeprogrammet fra 2019 med titlen: "The Triumph of Lyndon LaRouche". Det blev indledt af hans hustru, nærmeste medarbejder og efterfølger til hans lederskab, Helga Zepp-LaRouche. Det blev tillige afsluttet af Helga, efterfulgt af et musikalsk arrangement, bl.a. med Mozarts Ave Verum Corpus, der var dedikeret til den indflydelse, som Kristus' død har haft på alle kommende tider. Programmet afspejlede Helgas initiativ, som var fuldt ud dedikeret til hendes mands engagement i at inspirere hele menneskeheden gennem direkte og indirekte kontakt med tusinder og millioner af mennesker, for at indgyde dem en forståelse af, at udelukkende menneskelig kreativitet kan tilvejebringe en bedre fremtid for menneskeheden. På nuværende tidspunkt indebærer dette, at kun en umiddelbar udvidelse af direkte kreativ handling vil gøre menneskehedens fremtid mulig.

Et bemærkelsesværdigt træk ved programmet var, at betydeligt mere end halvdelen af tiden bestod af klassisk musik fra Bach til Brahms, herunder en omfattende fremførelse af spirituals. I sine afsluttende bemærkninger fortalte Helga, der roste sin mand som det mest humane og kærlige menneske, hun nogensinde havde kendt, at hun svarede Lyn på hans sidste ord til hende:

“Ich liebe dich”, på samme måde. Denne udveksling mellem de to kan opfattes som et bånd, der ikke kun binder de to, men som en påmindelse om deres gensidige forpligtelse over for hele menneskeheden. En forpligtelse, som de gerne ser, at vi alle sammen tilslutter os.

Mindehøjtideligheden blev efterfulgt af en serie i fem dele, “The Power of Labor”, udarbejdet og udsendt første gang af LaRouches organisation i forbindelse med LaRouches præsidentkampagne i 1984, som skulle benyttes sammen med LaRouches lærebog “So, You Wish to Learn All About Economics? Han indledte sit foredrag med at opregne de store genier fra den gyldne renæssance og deres efterfølgere. Heriblandt var Nicolaus af Cusa, Leonardo da Vinci, Gottfried Leibniz og Carl Gauss. Den første af disse, langt den mindst kendte af de fem i det 21. århundrede, kaldte LaRouche “det mest betydningsfulde sind i de sidste 600 år”. Kernen i LaRouches forståelse af økonomi består i, at al virkelighed er baseret på handling. At identificere et objekt som en kendsgerning, hvilket er almindeligt, er ikke videnskabeligt. Alt, der erkendes i universet, er under forandring og følger specifikke regler for forandring, og bevægelse. Den gamle grundlægger af videnskabens sprog, Panini, formidlede dette ved at fastslå, at alt sprog er baseret på transitive verber, dvs. verber, der beskriver handling. I overensstemmelse med hans forståelse, er de fem økonomiske lektioner, der præsenteres, baseret på de moderne fysiske love, som blev udarbejdet af Nicolaus af Cusa og den række af videnskabsmænd, der fulgte hans initiativer.

LaRouche sporede en forståelse af økonomi tilbage, ved at forstå årsagssammenhængen på den måde der formidles i 1. Mosebog kapitel 1, vers 28. Det er det vers, som beretter om Guds velsignelse og råd til Adam og Eva, og som gælder for hele menneskeheden: “Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden og gør jer den underdanig, og hersk over havets fisk og over luftens fugle og over alt levende, der kryber på jorden.” Det betyder, at der er en proces i menneskelivet, som

indebærer, at man tager ansvar for en sammenhængende udviklingsproces, der til stadighed tilvejebringer den fremtidige eksistens.

Herefter fulgte en optagelse af LaRouches første foredrag ud af fire om emnet: "Beyond Psychoanalysis". Heri påpegede LaRouche, at i perioden efter Første Verdenskrig, og som faktisk går tilbage til den situation, som Percy Shelley diskuterede i værket "Defense of Poetry", at samfundets forståelse af, hvorledes faktisk organiserede strukturer skal fungere, er afhængig af poetisk kommunikation. Det er ensbetydende med, at poesien er det medium, gennem hvilket en kontinuerlig udviklingsproces kan formidles til menneskeheden. Dette fungerer, for hvis poesien er digterkunst, udtrykker det det faktiske forhold mellem den kreative forståelse og virkeligheden af både social og fysisk handling.

Efter optagelsen af "Beyond Psychoanalysis" blev der fremført en optagelse af LaRouches video "Storm over Asien". Heri gennemgik LaRouche sin intervention i finansielle og økonomisk-politiske spørgsmål, som går tilbage til 1977 og fortsætter frem til 1999. Hans advarsler om konsekvenserne af Nixons beslutning i 1971 om at skrotte de internationale finansielle aftaler fra Bretton Woods og fjerne guldreserve-støtten til den amerikanske dollar, forekom præcis som han havde advaret om, at de ville indtræffe. Det samme gælder hans advarsel til den sovjetiske regering om Sovjetunionens undergang, hvis landet undlod at slutte sig til USA i Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som han havde udformet under præsident Ronald Reagans ledelse. Efter LaRouches hovedpræsentation uddybede Lothar Komp fra LaRouche-bevægelsen i Tyskland og John Hoefle i USA, hvordan den globale finansielle struktur fremskyndede det russiske finansielle systems, den teknologiske vækst og økonomiens undergang. Efter LaRouches afslutning berettede Debra Freeman fra LaRouche-bevægelsen om, hvordan Kongressen og præsident Clinton og hans stab reagerede på LaRouches forslag, og forklarede hvorfor de

borgere hun talte til måtte tage ansvar for fremtiden.

Efter et par korte meddelelser fremvistes en video af LaRouche, der talte på seminaret den 17. juni 1997 om Afrikas dystre skæbne. Han startede med at forklare, at det ikke kun er Afrikas problem, fordi "det, som påvirker Afrika, påvirker også dig".

Dernæst præsenterede pastor Richard C. Boone fra Louisiana, Lyn som fuldstændig troværdig og aldeles pålidelig ved et møde den 8. september 1996 i Monroe, Louisiana. Lyn talte i høj grad om strategi til at stække politikere ved at anvende deres egne holdninger og handlinger imod dem, for at få de nuværende pessimistiske borgere til at bakke op om hans ideer. Han beskrev succeser mod en række personer og oplyste, at hans primære mål var George H.W. Bush.

Det sidste hovedafsnit var Lyndons og Helgas vidneudsagn for det borgerpanel, der havde til opgave at undersøge sagen mod ham.

Der blev vist korte klip fra offentlige demonstrationer for at gøre opmærksom på Lyndons 100-års fødselsdag. Diane Sare, der er kandidat til det amerikanske senat, og som udfordrer spytlikkeren fra Wall Street, Charles Schumer, ledede en demonstration i Zuccotti Park i New York City. Arrangør Feride Gillesberg rapporterede fra en demonstration i Danmark. Jen Pearl rapporterede fra sin organisering på Park Street Station i Boston.

I løbet af dagen blev der udsendt optagelser af forskellige personer. Hulan Jack, der havde været den første sorte borgmester på Manhattan fra 1953-1961 og senere var medlem af bestyrelsen for LaRouche-bevægelsens National Democratic Policy Committee, fremsatte kortfattede bemærkninger. Jack døde i 1979, og der blev afspillet en optaget udtalelse, hvori han anførte, at der var to problemer i Det demokratiske Parti. "Det første er, at Det demokratiske Parti er i ruiner." Det

andet er, at der kun er én mand, som partiledelsen er bange for: Lyndon LaRouche. Partiet har stadig ikke løst det problem, men vi gør en stor indsats under ledelse af Diane Sare for at gøre en ende på deres bekymringer.

Jacques Cheminade, leder af det franske "LaRouche"-parti, Solidarité et Progrès, afgav en kort erklæring, hvor han sammenlignede LaRouche med De Gaulle og henviste til Lys bog, France After DeGaulle.

Benoit fra Frankrig meddelte, at han er i færd med at lave en video om Lyndon LaRouche, vor tids geni, for at hjælpe sine medborgere til at blive "LaRouche'ere".

Karel Vereycken, næstformand for Solidarité et Progrès, fortalte historien om sin opdagelse af, hvad kunst handler om gennem LaRouche, og viste et eksempel på en af sine frembringelser.

Ephraim Haile fra Eritrea fortalte om sin historie i LaRouche-bevægelsen, der går tilbage til 1974.

Senator Bill Owens fra Massachusetts fremførte en hyldest til LaRouche.

LaRouche-aktivisten og landbrugsspecialisten Marcia Merry Baker beretede om sin erfaring med LaRouche siden slutningen af 1960'erne og sagde: "Lyndon LaRouche fik verden til at hænge sammen."

Bob Baker, landbrugsspecialist i LaRouche-bevægelsen, præsenterede en kort indspillet tak til LaRouche.

Isaiah Madrigal fra Zimbabwe takkede LaRouche og hans bevægels

LaRouche-bevægelsens aktivister Kevin og Jen Pearl aflagde korte beretninger om deres arbejde med LaRouche i forbindelse med udførelsen af deres organisatoriske ansvar.

Michelle Erin, en vidunderlig sopran og organisator i

LaRouche-bevægelsen, forklarede, hvordan LaRouche ændrede hendes opfattelse af, hvordan hun kan forme egen fremtid.

Helga Zepp-LaRouche i interview om aftalen mellem Ukraine og Rusland om korntransporter i China Radio International

Den 25. juli 2022 (EIRNS) – Helga Zepp-LaRouche blev i morges interviewet af China Radio Internationals World Today-program med værtinde Ge Anna om aftalen mellem Rusland og Ukraine om korntransporter i Sortehavet mellem Rusland, Tyrkiet, FN og Ukraine. (15:12 minutter her: <http://chinaplus.cri.cn/podcast/list/27>)

... Radiovært GE ANNA: Med os på nettet er Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Institutet, en tysk baseret politisk og økonomisk tænketank.

Fru Zepp-LaRouche, det fascinerende ved aftalen er, at aftalen ikke blev underskrevet direkte af de vigtigste relevante parter – Rusland og Ukraine – men at de underskrev særskilte parallelaftaler med Tyrkiet og De Forenede Nationer. Hvad mener du om årsagen til denne ordning?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er klart, at vi på hele kloden står over for en hidtil uset fare for hungersnød i verden. FN talte om 1,7 milliarder mennesker, der er i fare for at dø af sult, så presset var enormt. Jeg mener, at FN og Tyrkiet spillede en

meget vigtig rolle i baggrunden, ved at forhandle om denne sag i to måneder. Opråbet fra alle udviklingslandene, de fattigste af landene, støttede dette pres for at få denne aftale i stand.

GE: Generalsekretær Antonio Guterres roste kornaftalen som et "fyrtårn ved Sortehavet" ved underskrivelsesceremonien. Hvordan vil du vurdere betydningen af aftalen? Kan den betragtes som et skridt fremad mod en fredelig løsning på krisen i Ukraine?

ZEPP-LAROUICHE: Det er naturligvis ekstremt vigtigt, fordi det også bekræfter, at man kan opnå diplomatiske løsninger med Rusland. Fordi samtlige høge i Vesten påstår, at man ikke kan forhandle med Rusland, at diplomati er udelukket. Så dette er et vidnesbyrd om, at det ikke er korrekt. Vi skal dog være yderst opmærksomme på, at høge i Vesten til stadighed vil benægte denne mulighed. Men heldigvis er stemningen i verden ved at ændre sig, for som man kunne se med afvisningen fra mange lande, som tilhører det der tidligere var Den alliancefri Bevægelse (NAM), nægtede de at tilslutte sig sanktionerne mod Rusland. Så vi oplever faktisk en helt anden dynamik i verden for tiden.

GE: Vi har set stigende bekymring over fødevarekrisen på verdensplan. I hvilket omfang ville den globale fødevarekrise kunne afværges, hvis denne aftale kunne gennemføres effektivt?

ZEPP-LAROUICHE: Det er et vigtigt skridt, men ikke mere end det, for der er behov for en meget større indsats. Vi skal opnå en reel fordobling af fødevareproduktionen på verdensplan for at løse problemet med sult i verden. EU og fødevarekartellerne forsøgte f.eks. stadig at få en enorm fortjeneste ud af denne krise. De burde ophæve de tåbelige restriktioner, f.eks. braklægning af landbrugsjord, 30 x 30-begrænsningen, hvor 20-30 % af landbrugsjorden skal være braklagt. Alle disse foranstaltninger bør ophæves, og samtlige landmænd skal have kredit, så de kan købe al den

nødvendige gødning, alle de nødvendige pesticider og alle de fornødne maskiner. Det er tydeligt, at der lige nu foregår en eksistentiel kamp blandt landmændene, som frygter, at denne politik er i færd med at sætte dem ud af markedet for bestandigt. Det er derfor, at de hollandske landmænd demonstrerer, og det er derfor, at de hollandske landmænd får støtte fra de tyske landmænd og fra de italienske landmænd. Vi har altså en enorm krise i landbrugssektoren. Denne aftale er et vigtigt skridt, men der er behov for noget meget, meget mere dramatisk i form af en holdningsændring – nemlig at skaffe fødevarer til alle mennesker på denne planet...

GE: Med en sådan udvikling er det ikke svært at bemærke, at der stadig er nogle vanskeligheder med at gennemføre denne aftale i praksis. Hvad mener du, at de aktive påvirkninger af disse bevægelser er, ikke kun fra russisk side, men også som du nævnte fra amerikansk side? Kan du venligst fortælle os mere om de største vanskeligheder, som aftalen udgør?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg mener, at aftalen er én ting, som er udmærket, og den bør understøttes og udvides. Men det større perspektiv er, at den geopolitiske konfrontation, hvor Vesten forsøger at svække Rusland, som Baerbock, den tyske udenrigsminister, udtrykte det, de ønsker at "ruinere Rusland"; og USA's forsvarsminister Austin sagde, at de ønsker at "svække" Rusland, dybest set at tilintetgøre landet. Så længe denne politik eksisterer, vil man støde på flere vanskeligheder.

Det er derfor, jeg har opfordret til at ophæve samtlige sanktioner, ikke kun mod Rusland, men også mod Iran, Cuba, Venezuela, Syrien og Yemen. Fordi sanktioner, under forhold med global sult, en global pandemi og den nuværende tilstand, dræber civile mennesker. Det rammer altid de almindelige mennesker, fordi formålet med sanktioner er at få folk til at blive så oprørte over deres regeringer, at de foranlediger et regimeskifte. Sanktioner er umoralske, og kun de sanktioner, der er godkendt af FN's Sikkerhedsråd, er legitime, og alle

andre sanktioner bør forkastes.

Mere grundlæggende mener jeg, at vi har brug for et nyt paradigme, præcis det, som præsident Xi Jinping har opfordret til med det Globale Udviklingsinitiativ, kombineret med et Globalt Sikkerhedsinitiativ. Vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle de enkelte landes interesser på planeten. Indtil vi opnår en sådan grundlæggende ændring, vil det blive meget vanskeligt for os. Så alle mennesker af god vilje bør arbejde sammen for at nå frem til dette nye paradigme.

GE: Et andet perspektiv, der er værd at nævne, er, at vi har set, at Tyrkiet har været en vigtig del af denne aftale under forhandlingerne mellem Rusland og Ukraine. Ifølge aftalen vil der også straks blive oprettet et fælles koordinationscenter i Istanbul, den største by i landet, og det vil omfatte repræsentanter fra de tre hovedparter. Så hvad er din vurdering af Tyrkiets rolle i denne aftale og af krisen?

ZEPP-LAROUCHE: Det er yderst interessant, for Tyrkiet er trods alt medlem af NATO, men de indgår også disse aftaler med Iran og Rusland, og derfor kan Tyrkiets mæglingsrolle blive en rollemodel for løsning af alle slags problemer. Jeg mener, at det ville være meget gavnligt, hvis flere NATO-lande fulgte Tyrkiets eksempel. Som bekendt er der slet ikke enighed i NATO, og der er heller ikke enighed i EU, fordi ikke alle er enige i sanktionspolitikken over for Rusland. Størstedelen af verden tilslutter sig den ikke. Indonesien, Indien, Nigeria, Argentina, Brasilien – alle disse lande er ikke enige, og det har en meget god grund, for mange af disse lande har indset, at hovedårsagen for krisen i Ukraine ikke er Rusland, men at det skyldes NATO's fortsatte politik for udvidelse mod øst. Det skal erkendes og indrømmes, og så kan man få en løsning.

Sikring af retten til mad, brændstof, medicin – og udvikling

Den 21. juli (EIRNS) – Det er i tider som disse, hvor et imperialt system, som har hersket endog i århundreder, har drevet sig selv til dets uundgåelige opløsning, at menneskeheden ofte har fundet styrken til at hævde sig og skabe et nyt system, under hvilket befolkningerne og deres nationer kan blomstre. Alligevel nærer de fleste borgere i den vestlige verden i dag stadig alt for stor ærefrygt for den tilsyneladende "styrke" hos de magter, der er – eller var. Betragt nogle af dagens "nyheder":

I dag måtte den italienske præsident Sergio Mattarella udskrive et valg i hast, da de globale finanskredse mislykkedes i deres sidste forsøg på at genindsætte deres håndlanger, Mario Draghi, som premierminister.

Samme dag bekendtgjorde Den Europæiske Centralbank en halv procents renteforhøjelse – og afsluttede otte års negative renter! Men af frygt for at denne beskedne åbning for "pengevandhanen", der har holdt euroen og de europæiske banker flydende, kunne medføre, at f.eks. Italiens gæld sprænges, meddelte ECB også et nyt program, der pompøst benævnes "instrumentet til beskyttelse af overførelser", hvor ECB vil gå ind og købe statsobligationer, der kan være ved at krakke. Et problem (blandt mange): de lande, der skal "hjælpes" under dette såkaldte instrument, skal opfylde ECB's knusende sparevilkår – de samme stramninger, som var en vigtig faktor i udløsningen af de sociale omvæltninger, der førte til Draghis fald i første omgang.

Ingen tror på, at dette kan bestå. De "magthavere, der var", har ikke kontrol, og derfor er betingelserne for en eurokrise til stede.

På samme måde breder den manglende regeringsførelse sig fra land til land, som stadig er fastlåst i Vestens monetaristiske system – det system, som Vladimir Putin kalder "Den Gyldne Milliard".

Tag tilfældet Panama. Dette lille land med 4,5 millioner indbyggere i Mellemamerika har været lukket ned i de sidste tre uger på grund af en national strejke blandt lærere, bygningsarbejdere, indfødte folk... alle. De strejkende kræver, at regeringen sænker priserne på tre ting – fødevarer, brændstof og medicin – og hæver lønningerne.

Lignende strejker blandt lastbilchauffører og landarbejdere er påbegyndt i Peru. Landbrugsoprøret i Europa, med de hollandske landmænd i spidsen, bliver ikke mindre.

Folk kan ikke leve under de betingelser, som finansmændene i London, Wall Street m.fl. har skabt, under den globale hyperinflation. De kræver deres ret til at leve – til mad, brændstof og medicin. Men regeringerne vil ikke være i stand til at sikre dem denne ret, medmindre de går sammen med andre nationer om at etablere et nyt internationalt system, hvor der udstedes kredit til udvikling af den fysiske økonomi og ikke til spekulanter: det nye Bretton Woods-system, som Schiller Instituttet nu mobiliserer for.

Regeringer, der nægter at gøre dette, kan ligesom Mario "uanset-hvad-der-skal-til" Draghi, falde på halen. "Fødevarer, brændstof og medicin!" er ved at blive et samlet opråb overalt.

Et højlydt råb, der kræver en tilbagevenden til fremskridt og udvikling, vil hurtigt slutte sig til kravet om "mad, brændstof og medicin", efterhånden som folk i Vesten ser ud over deres relativt lille andel af planeten og opdager, at

gigantiske nationer som Kina og Rusland har nægtet at lade sig knuse af "de magter, der var". Kina og Rusland overlever ikke blot, men mobiliserer deres befolkninger til at deltage i den slags store projekter, som USA engang var det fremragende forbillede for: udvikling af banebrydende teknologier, opførelse af store vandprojekter i tilfælde af tørke, rumfart, udnyttelse af atomet til fusionsenergi. De hjælper ikke blot deres befolkninger til at leve bedre i denne proces, men hjælper også fattigere lande i Afrika, Asien og Sydamerika med at deltage i denne udvikling...

Udvalgt billede: Masood Aslami, Pexels

Hug den gordiske knude over: Ophæv straks sanktioneerne mod Rusland!

Den 20. juli (EIRNS) – Europas nationer kastes hurtigt ud i økonomisk sammenbrud og socialt kaos, da de vanvittige sanktioner mod Rusland, dikteret fra London, har formået at slå tilbage mod de lande, der har iværksat dem.

– Den administrerende direktør for SKW, Tysklands største ammoniakproducent og en afgørende europæisk gødningsleverandør, advarede om, at hvis de russiske naturgasleverancer bliver afbrudt, "må vi stoppe [produktionen] øjeblikkeligt, fra 100 til nul".

– Tysklands største stålproducent, ThyssenKrupp, og verdens

største kemikalievirksomhed, BASF, har begge advaret om, at uden tilstrækkelige naturgasforsyninger kan deres fabrikker blive tvunget til driftsstop eller lukke helt ned, og de kan tilmed lide tekniske skader.

– Europas energiselskaber har påtaget sig en enorm gæld på 1,7 billioner dollars, en stigning på 50 % siden begyndelsen af 2020, og de bønfaller om statslige redningsaktioner for at undgå konkurs.

– Analytikere fra den schweiziske bank UBS forudser et "alvorligt fald i industriproduktionen" i Tyskland, hvilket vil udløse en "dyb recession".

I går udsendte Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, en indtrængende opfordring: "Ophæv sanktioneerne mod Rusland øjeblikkeligt!", som indledtes:

Kun en tåbe kan ikke se det: Sanktioneerne rettet mod Rusland skader kun Rusland marginalt, men de truer med at ødelægge afgørende industri- og landbrugsområder i Tyskland og hele Europa på permanent basis! Landmænd i adskillige lande rykker derfor på gaden med deres traktorer, støttet af taxi- og lastbilchauffører, fordi de ved, at vi meget snart heller ikke har nok at spise i Europa. Vores opsparing bliver ædt op af inflationen, som også er blevet forværret af sanktioneerne. Sammenbruddet med socialt kaos er nært forestående! Og for udviklingslandene betyder sanktioneerne, at hundredvis af millioner af mennesker sulter!

<https://schillerinstitute.com/blog/2022/07/19/helga-zepp-larouche-lift-sanctions-against-russia-immediately/>

I dag udsendte den administrerende direktør for FN's Verdensfødevarerprogram, David Beasley, en lignende advarsel: "Vi står over for en krise uden fortilfælde lige nu, og hvis vi ikke håndterer den strategisk og effektivt, vil der opstå massehungersnød, destabilisering af snesevis af nationer og masseudvandring."

Zepp-LaRouche insisterede i dag på, at enkeltpersoner og regeringer rundt om i verden må handle for at "hugge den gordiske knude over og stoppe sanktioneerne øjeblikkeligt". De er umoralske, de er ulovlige, de er en form for økonomisk krigsførelse, og de burde aldrig have fundet sted. Så kan seriøse fredsforhandlinger mellem Ukraine og Rusland påbegyndes."

I sin opfordring af 19. juli, som nu cirkulerer internationalt på flere sprog, argumenterede Zepp-LaRouche:

"Vores industri og landbrug er i fare for at blive uigenkaldeligt ødelagt, mens Rusland, Kina og de fleste af landene i det Globale Syd ikke har andet valg end at slå sig sammen og skabe et nyt finansielt, økonomisk og monetært system, som kan forsvare deres interesser. Dette nye system er ved at opstå, som udtrykkeligt udelukker spekulation og fremmer realøkonomi, vækst og fattigdomsbekæmpelse gennem investeringer i videnskabelige og teknologiske fremskridt."

USA og de europæiske nationer skal ophæve sanktioneerne, ændre deres nuværende selvmorderiske kurs og tilslutte sig dette fremvoksende nye system, et nyt Bretton Woods, der er bygget op omkring den fysisk-økonomiske politik, som Lyndon LaRouche udarbejdede.

Vær opmærksom. I et essay fra den 29. november 2004, "Toward a Second Treaty of Westphalia: The Coming Eurasian World", advarede Lyndon LaRouche direkte om den kommende krise, som nu er over os:

"Faktisk er samtlige dele af verden i dag, i hvert fald på nuværende tidspunkt, datterselskaber af et enkelt globalt monetært-finansielt system, hvilket bl.a. betyder, at de relative priser på både reelle og fiktive handelsobjekter er en integreret, underordnet del af dette monetære, finansielle system. I tilfælde af en realisering af den for øjeblikket forestående generelle monetære-finansielle eksplosion, vil

alle de forskellige elementer i et komplekst integreret verdenssystem, herunder de mest bemærkelsesværdige nationer i Asien, blive kastet ud i kaos på en måde, der minder mest om det 14. århundredes Europa i dets berygtede såkaldte Nye Mørke Tidsalder.

“Det, der forhindrer de fleste indenfor antageligt velinformerede finans- og regeringskredse i at erkende denne kendsgerning, er, at de hysterisk er grebet af den frygtelige illusion, at et krak af den type, der nu er på vej, simpelthen aldrig ville ske. Medmindre der foretages visse radikale ændringer af den type, som jeg foreslår, vil det krak, som de fleste i dag anser for utænkeligt, faktisk ske meget snart.”
https://larouchepub.com/eiw/public/2004/eirv31n49-20041217/eirv31n49-20041217_004-toward_a_second_treaty_of_westph-lar.pdf

Udvalgt billede: Evgenia Kirpichnikova, Pexels

Panel 3: “Videnskabens principper for varigt økonomisk fremskridt”

Den 19. juni (EIRNS) – Det tredje panel med titlen “Videnskabens principper for varigt økonomisk fremskridt” var en grundigt sammensat præsentation, som et kor af fem stemmer, der redegjorde for den ide, at ligesom videnskaben om økonomi, som den er udviklet af Lyndon H. LaRouche, Jr., er en dynamisk, udviklende proces, udviklet af menneskelig

kreativitet, så må videnskaberne også afspejle denne egenskab, hvis menneskeheden ikke blot skal overleve den nuværende krise, men også gøre fremskridt til gavn for hele menneskeheden.

Ordstyrer Stephan Ossenkopp i Berlin indledte panelet med rammende bemærkninger om den aktuelle energikrise i Europa.

Hovedtaleren Jason Ross, sekretær og kasserer for LaRouche-organisationen og tidligere videnskabelig rådgiver for Lyndon LaRouche, indledte panelet med begrebet "tidens pil"; at tid og udvikling er retningsbestemt, og at dette princip blev uddybet af Vladimir Vernadsky, som udviklede begrebet om tre hovedopdelinger af processer på Jorden – den ikke-levende, den levende og "noösfæren" – den rolle, som menneskelig erkendelse og kreativitet spiller i forbindelse med at påvirke og blive påvirket af den stadigt udviklende biosfære.

I euklidisk geometri (som kan sammenlignes med monetaristisk økonomi) kan sondringen mellem "højre" og "venstre" ikke defineres uafhængigt af hinanden, men betegner udelukkende en ændring i retning.

Når vi bevæger os over i biologiens verden, finder vi ud af, at der findes et princip om "højre- eller venstrehåndethed" (molekyler, der er spejlbilleder af hinanden og også skaber forskellige forbindelser; udførligt undersøgt af Louis Pasteur). Dette princip giver mulighed for øget energigennemstrømning og diversitet i de levende processer, hvilket fører til en samlet øget energigennemstrømningstæthed.

Han udviklede yderligere sammenhængen mellem levende processer og en menneskelig økonomi som defineret af LaRouche, og at vores sind kan skabe evolutionære ændringer på få sekunder; gennem udvikling af anti-entropisk videnskab, infrastruktur og økonomi kan menneskeheden ikke blot forandre fremtidens bue, men kan ændre meningen med livet for dem, der kom før os.

Francesco Battaglia, professor i fysisk kemi ved universitetet i Modena, Italien, holdt et indlæg om "The Fraud of Climate/Energy Transition".

Han påviste ved hjælp af en række tal og grafer svindelens bag fortællingen om, at menneskeheden på grund af "klimakrisen" er blevet "beordret" til at reducere CO₂-udledningerne, og han opregnede de mange konferencer og aftaler gennem årene, fra Kyoto i Japan (1997) til Glasgow i Skotland (2021), som alle har resulteret i fiaskoer. Uanset med hvilken procentdel deltagerne blev enige om, at CO₂-udledningerne skulle reduceres, fortsatte CO₂-udledningerne med at stige, og de er faktisk steget støt i løbet af de sidste 150 år.

Han understregede, at selv hvis EU helt udfasede sine nuværende CO₂-udledninger, ville det ikke have nogen effekt på de formodede klimændringer.

Han drøftede den skæve afhængighed af naturgas (Italien har ingen energiforsyning fra atomkraft), og det meste af den kommer fra Rusland.

Han bemærkede også, at fordi Vesten har insisteret på militær støtte til Ukraine, i modstrid med Ruslands rimelige interesser, har Vesten fjernet sig selv fra muligheden for at blive fredsmægler, og dets intentioner er onde. Uden en løsning vil Italien blive presset mod muren og vil ikke være i stand til at konkurrere med nationer, der har billige energiressourcer.

Derefter talte Dr. Ed Calabrese (USA), professor i miljøhygiejnevidenskab, University of Massachusetts Amherst, og medredaktør af *Hormesis: A Revolution in Biology, Toxicology and Medicine*, talte om "Real Science Disproves the Linear Non-Threshold Radiation Myth".

Han gav en baggrundshistorie om ideerne bag dosering og toksikologi og diskuterede derefter ideen om "lineær dosisrespons" i forbindelse med stråling: at selv en lille

dosis ville skabe ændringer i en organismes DNA; at der ikke fandtes nogen "mindste" sikker dosis, fordi hver eksponering ville forårsage genetiske ændringer, være akkumulerende, og skaden ville være irreversibel.

Hormesis er studiet af virkningen af små doser af toksiner, og hvordan de kan være gavnlige i medicinsk henseende: F.eks. kan proteinerne i slangegift anvendes til behandling af blodpropper, gigt, kræft og mange andre sygdomme. I dette tilfælde kan bestemte doser af målrettet stråling anvendes til at fremkalde heling, f.eks. til at fremme knogleheling efter et knoglebrud, så knogleenderne hurtigere og stærkere samles.

Han beskrev sin forskningsmetode som stille, omhyggelig og "gammeldags" – hvad han kaldte en "omvendt undersøgelseskegle". Når han skrev en artikel og forskede, startede han ikke med de nyeste og mest aktuelle undersøgelser, men gik tilbage til den oprindelige kilde, det oprindelige spørgsmål og det oprindelige eksperiment og opstillede derefter hypoteser om, hvad det næste eksperiment burde have været for at udforske problemet yderligere.

Da han først begyndte at offentliggøre sine artikler, tog videnskabsverdenen ikke meget notits af dem, men da han offentliggjorde en større artikel i Nature, ændrede alt dette sig. Han blev kaldt "dum" og "uerfaren" af mange i det videnskabelige samfund, og han bemærkede: "Hvis man bliver angrebet, betyder det, at man bliver taget alvorligt."

I harmoni med emnet for panelet konkluderede han, at de fleste videnskabelige opdagelser præsenteres som en lige linje af fremskridt – i virkeligheden er det alt andet end det!

Prof. Sergei Pulinets, ledende videnskabelig forsker ved Rumforskningsinstituttet, Det Russiske Videnskabsakademi, gav en provokerende og fascinerende præsentation med titlen: "A Vernadskian Approach to Earthquake Forecasting". Undertitlen på foredraget var: "Vi bør forene os og overleve".

I modsætning til de fleste computergenererede klimamodeller, som ikke blot er mangelfulde på grund af deres linearitet, men som dominerer de fleste klimaundersøgelser i øjeblikket, placerede professor Pulinets sit arbejde ved at give Vernadskij æren for at have lagt fundamentet for hans arbejde i dag. Gennem forskellige illustrationer gav han beskueren en forståelse af den tredimensionelle dynamik i Jordens atmosfære og også af indflydelsen fra galaktisk kosmisk stråling, solaktivitet (koronale masseudstødninger og solstorme), magnetosfæren – og interaktionen mellem alle disse på hinanden.

Han understregede den snævre og skrøbelige karakter af biosfæren – “livets hud” (både over og under jordens overflade) – som er relativt tyndere end menneskets hud – og illustrerede, at indkommende kosmiske stråler påvirker vejret, f.eks. skydække i almindelighed og tordenvejr i særdeleshed, og at jordskælv/seismisk aktivitet sender energibølger, der giver genlyd i hele atmosfæren.

Atmosfæren fungerer som et globalt elektrisk kredsløb, og der er en sammenhæng mellem kredsløbets regelmæssighed – som påvirkes af jordens hældning og den mængde solstråling, der rammer det pågældende område af jorden – og udviklingen af tordenvejr. Der er også ændringer i dette globale kredsløb, som kan måles forud for seismisk aktivitet.

Han sluttede med at anbefale en holistisk tilgang til klima, vejr og seismisk aktivitet samt et udvidet internationalt samarbejde.

William Jones afrundede panelet med en oversigt over Verndaskys liv og indflydelse og hans rolle i organiseringen af videnskabelige institutioner.

En af dem var Vernadsky National Library of Ukraine, som havde til opgave at samle intellektuelle rigdomme – kunst, musik, historie, sprog – fra mange nationer, og som var gratis for

alle besøgende fra hele verden. Det eksisterer stadig, og det anslås at have 15 millioner genstande.

Herunder var der en samling af værker om Ukraines historie og kultur, og der skulle defineres områder for nationale studier og uddannelse, herunder landbrug, biologi, udvikling af mineraler osv.

Han grundlagde også et nationalt akademi, som ikke udelukkende fokuserede på videnskab, men var rettet som Manhattan-projektet eller Månemissionen – en national indsats for at udvikle deres videnskabelige kapacitet.

Denne overflod af historie, videnskab og kultur er i øjeblikket truet af Vestens militære støtte til Ukraine, og Jones opfordrede tilhørerne til at bringe USA tilbage til vores egne bedste traditioner og optimisme og dermed ikke blot tilskynde andre nationer til at fremme deres højeste idealer, men også trække verden tilbage fra vanviddets afgrund.

Spørgerunden var præget af tankevækkende spørgsmål på højt niveau, der gik fra hvordan man kan vende den kulturelle pessimisme i USA, til hvordan videnskaben kan afkobles fra den rent økonomiske gevinst og vende tilbage til formålet om at fremme menneskeheden, til forholdet mellem videnskabelig kreativitet og klassisk musik, til hvordan vi kan bringe verden ind i et nyt Bretton Woods.

Sessionen var præget af den idé, at de der går ind for "objektiv videnskab" og "objektiv økonomi", er verdens "grønne" og malthusianere.

Universet – fra biologi til fysik – viser, at videnskabens tendens går i retning af øget energi-gennemstrømningstæthed og faldende entropi, og den eneste økonomiske plan, der foreligger for menneskeheden, og som udtrykker denne impuls, er kravet om et nyt Bretton Woods.

Som en deltager kommenterede mod slutningen af panelet: "Denne

konference blev ikke bare transmitteret live – den var uden for rammerne!”

Afghanistan: Den humanitær krise, og hvad der skal gøres.

Interview med H.E. Ahmed Farooq, Pakistans ambassadør til Danmark

May 31, 2022 interview with H.E. Ambassador Ahmed Farooq, Ambassador of Pakistan to Kingdom of Denmark.

Contact: www.pakistanembassy.dk

Interviewed by Tom Gillesberg, chairman, Schiller Institute in Denmark, and Executive Intelligence Review's Copenhagen bureau chief.

Contact the Schiller Institute in Denmark: si@schillerinstitut.dk ; +45 53 57 00, Danish: www.schillerinstitut.dk

English: www.schillerinstitute.com

This transcript appears in the June 10, 2022 issue of Executive Intelligence Review. Subscribe to Executive Intelligence Review (larouchepub.com)

Download (PDF, Unknown)

På engelsk:

SUBSCRIBE TO EIR

*This transcript appears in the June 10, 2022 issue of **Executive Intelligence Review**.*

[Print version of this transcript]

INTERVIEW: Ambassador Ahmad Farooq

Twenty-Two Million People in Afghanistan Continue To Face a Dire Humanitarian Emergency

The following is the edited transcript of the interview with His Excellency Ambassador Ahmad Farooq, Ambassador of the Islamic Republic of Pakistan to the Kingdom of Denmark, conducted by Tom Gillesberg, May 31, 2022 at the Pakistani Embassy in Denmark. The video of the interview is available [here](#).

Tom Gillesberg: I'm Tom Gillesberg, Chairman of the Schiller Institute in Denmark, and also with *Executive Intelligence Review*. I'm here at the Pakistani Embassy in Denmark with His Excellency Ambassador Ahmad Farooq, the Ambassador of the Islamic Republic of Pakistan to the Kingdom of Denmark since April 2020. Before that, the Ambassador held several posts in connection with the United Nations: Counsellor/Alternate to the Rome-based UN Agencies; Counsellor, Permanent Mission of Pakistan to the UN; member of Pakistan's Security Council team; Director General dealing with counter terrorism at the UN and other multilateral forums; and Director, dealing with the UN General Assembly, UN Security Council, Counter Terrorism, UN Peacekeeping and other political and peace and security issues.

Your Excellency Ambassador Farooq, I'm very glad you agreed to give us an interview. You gave a speech to the Schiller Institute in Denmark's Afghanistan seminar in October 2021, "Afghanistan, What Now? Peace Through Economic Development," where you especially described the dire situation in Afghanistan at the time, and how the Afghanistan war had affected Pakistan. Since then, the people of Afghanistan have suffered through seven months of winter conditions, and the humanitarian situation is much worse, probably the worst in the whole world. Could you please describe the humanitarian emergency for the people of Afghanistan right now?

View full size

Michelle Rasmussen

H.E. Ahmad Farooq, Ambassador of Pakistan to Denmark.

Ambassador Ahmad Farooq: Thank you very much, Tom. I would first of all like to thank you and the Schiller Institute for coming to the Pakistan Embassy in order to discuss this important issue that is being faced by the people of Afghanistan and the region. The Schiller Institute, I must say, has been doing a very good job, in highlighting what is happening in Afghanistan, so I would like to begin by thanking you for that.

You have very rightly said that Afghanistan has been going through a very difficult situation, and when we met at the Schiller Institute in October, things were not as bad. But we could see which way the situation could go, if the international community did nothing to help the people of Afghanistan.

Unfortunately, what we had foreseen at that time did play out in the following period. What we now know—and these are statistics [that] have come out from the United Nations—is that over 22 million people in Afghanistan continue to face a dire humanitarian emergency. Over 1 million Afghan children are malnourished and at the risk of dying. The winter period,

in particular, has been very hard on the people of Afghanistan, because of the food shortages and because Afghanistan had been facing a prolonged drought even before things happened in August of last year. That, combined with the economic situation that Afghanistan faced after the withdrawal of the international forces in particular, has helped to further compound the humanitarian crisis being faced by the people of Afghanistan.

So, it continues to be a very difficult situation there. The region itself, obviously, has suffered from this conflict for over four decades, and we continue to do so. There is a lot of concern in Pakistan, as it is a very sad and difficult situation that we see which the people of Afghanistan are currently facing.

View full size

Ibn Sina (Avicenna), 980–1037, the great doctor, philosopher, and political advisor.

Gillesberg: Obviously, much too little humanitarian aid has reached Afghanistan. The Schiller Institute has been pleading for emergency action. We also did that very much in the seminar together with you, to alleviate the sufferings of the Afghan people. And our founder Helga Zepp-LaRouche has proposed Operation Ibn Sina, named after the great doctor and philosopher and political adviser from the region, born in 980, also known in the West as Avicenna. Operation Ibn Sina is a call for mobilizing emergency humanitarian aid and building a modern health system as a focus for sparking the long-term development of Afghanistan's infrastructure and economy. What do you think of this? And what must be done to prevent even more millions of people from starving and many dying?

Ambassador Farooq: I think—and it is the position of the government of Pakistan in this regard—that the international community needs to come together and address the humanitarian situation in Afghanistan, and that there is need for

engagement with the authorities in Afghanistan. There is a need for coordinated provision of humanitarian assistance for the people of Afghanistan.

So far, what we are seeing is that there is a sporadic effort, and obviously, many Western countries that were present previously in Afghanistan, no longer have any presence there. Then, we also had a significant presence of the United Nations which mostly is not there anymore. Then, there is this issue of how to deal with the authorities in Afghanistan, and what we generally see is an effort to try to bypass them when dealing with the people of Afghanistan.

Now, Afghanistan is a large country in terms of size, area, and also in terms of the size of its population; it's over 40 million people. The way we see it, it is not possible for a good, coordinated humanitarian effort to reach the most vulnerable people in the country when you are trying to bypass the authorities. This is something we have been calling upon the international community—that everybody needs to come together and look at what the humanitarian needs are in Afghanistan. The other issues, the political issues, obviously, those also have to be dealt with, but the priority has to be on how we can prevent further suffering in Afghanistan.

As far as Pakistan is concerned, we have been trying to facilitate, for example, the UN humanitarian effort. Most of it in the past was also being routed through Pakistan, and we have an arrangement with the UN on how they can again direct their humanitarian actions through Pakistan. So that is happening.

But again, I think the principal obstacle is this issue—that the policies which the Western countries have come up with, is that whatever they do there, they have to bypass the authorities. And that, in itself, is preventing a more sustained and coordinated effort to help the people there.

So when you mention about the initiative which Helga Zepp-LaRouche has launched, it is a very good idea. It's something that should have a lot of traction, particularly for Muslim countries, because obviously Ibn Sina comes from our part of the world, and could provide a sort of rallying point for Islamic countries to help the people of Afghanistan. So, anything that can be done should be done. We are of the view that it is our obligation to help those poor people there.

Gillesberg: Could you say more about what the government of Pakistan is concretely proposing, and what they are doing in relation to Afghanistan?

Ambassador Farooq: Well, being the most immediate neighbor of Afghanistan, and a country which has suffered throughout the last four decades, both in terms of the humanitarian angle—we have been hosting over 4 million refugees at any given point in time, and over 3 million still continue to live in Pakistan, we have faced the security dimension of the instability in Afghanistan, especially over the last 20 years, so we have a deep interest in having a stable Afghanistan as our neighbor.

View full size

UNICEF/Omid Fazel

Refugee camp in Afghanistan, May 18, 2020.

Right after the events of August 2021, we coordinated with the international community, first in the evacuation of the international staff, diplomats, Afghan nationals that the international community wanted to evacuate from there. We have been trying to coordinate efforts among the neighboring countries of Afghanistan. So, Pakistan hosted a conference in September of the six neighboring countries; then another conference was held in Tehran, Iran, in October, and we participated in that. We then hosted the meeting of the Troika-Plus: This is a grouping of China, Russia, the United States, and Pakistan, so we hosted that, and on the sidelines

of that meeting, there was also a meeting of this grouping with the Taliban delegation. Then we hosted the emergency meeting of the Islamic countries' Foreign Ministers in December, which was focused, specifically, on the humanitarian situation in Afghanistan.

So our effort has been to promote engagement with Afghanistan, bring the international community together, so that we, specifically, deal first with the humanitarian situation. Bilaterally as well, Pakistan has contributed, despite our economic difficulties, about \$30 million in terms of humanitarian assistance. We have been facing the challenge of COVID, and despite that, we have tried to keep cross-border movement of people, as well as trade of goods and services open, so that the people of Afghanistan do not suffer more than they have to. And we recently also allowed a shipment of wheat from India: This is a sensitive issue in Pakistan, but for the benefit of the Afghan people, we allowed an overland shipment of Indian wheat from India to Afghanistan.

So, we continue to engage with the international community in terms of what we can do to help Afghanistan.

Gillesberg: Pakistan also organized the conference in Islamabad of the Organization of Islamic Cooperation (OIC) about Afghanistan, on March 22-23 this year. What was the result of that meeting?

Ambassador Farooq: Yes, as I mentioned in my previous response, actually the emergency session on Afghanistan was held in December. And there were two important outcomes of that conference: First was that a special humanitarian trust fund was created for Afghanistan; and then the Organization for Islamic Cooperation also appointed a special representative to deal with the humanitarian situation. These were the two key decisions that were taken at the December meeting. In March, we had a regular session of the Council of Foreign Ministers of the OIC, which basically operationalized

those two decisions. So now that trust fund is operational, and countries have started to contribute money to that, which would then be channeled to Afghanistan through the Islamic Development Bank. So the OIC has its own set of organizations that can deal with these humanitarian issues, and we feel very happy that we were able to coordinate, and to have this work done for Afghanistan.

Gillesberg: What is your message to people in the U.S. and in Europe, regarding Afghanistan, and what should happen?

Ambassador Farooq: Our consistent message to our European and other Western partners is that we have to come together: It's our obligation to help the people of Afghanistan, and it is important to continue to our engagement even with the authorities of Afghanistan. We do understand that there are sensitivities with regard to issues relating to political inclusion, as well as human rights, especially the rights of women and girls. But we believe that in order to make progress on these issues as well, we have to continue our engagement. Pakistan has been, as I mentioned, part of several initiatives in terms of trying to bring countries together on Afghanistan, and we have consistently joined the international community in expressing the same concerns that they have, in terms of human rights, in terms of political inclusion, and especially the rights of women and girls. So we share those concerns, but we believe if we are to make progress, we have to continue our engagement with the country.

View full size

OIC

The Organization of Islamic Cooperation Foreign Ministers' Meeting on March 22-23 in Islamabad, Pakistan operationalized a special humanitarian trust fund for Afghanistan, and appointed a special representative to deal with humanitarian aid.

Then, the most important aspect, I think, that has to be

addressed is the economic meltdown which has happened in Afghanistan, because without a functioning economy, you cannot deal with the humanitarian situation. The world cannot be expected to just keep pumping in money in terms of providing food and medical assistance: The country eventually has to stand on its own two feet. And for that, we have to ensure that the banking system of the country is functional, and we have to look at this issue of the sanctions that exist against the Taliban authorities, because when you have that kind of a situation, it is not possible for a country to do business internationally. So these, I think, are some of our key messages to our international partners, for how we bring about stability in Afghanistan, and take them out of the current sad situation.

Gillesberg: This also includes, of course, that part of these sanctions has been to freeze all the accounts of the national government of Afghanistan, so they do not have Afghanistan's money to spend on dealing with the situation in Afghanistan; but it's also a big factor that Afghanistan has been cut off from the whole SWIFT system, which means that Afghans living abroad are not able to send money back home.

Ambassador Farooq: Exactly. So this is what I'm trying to say, that the international connectivity of Afghanistan with the banking system—the banking system of Afghanistan, it is clear, has collapsed. There is an issue of liquidity, which the United Nations is trying to address, and we appreciate that. More needs to be done. When you mention about freezing of Afghan assets, again, they have the money to take care of their people for some time, but because of the sanctions, they don't have access to it. And lately, we were also disappointed with the decision that part of that money has been sequestered to pay, to compensate the victims of, for example, the 9/11 attack. So this again, is an unfortunate decision, because that money was the money of the people of Afghanistan: They need it. They are starving to death. So that consideration

should have been given.

Gillesberg: Well, now, on top of all the calamities, you can say, in that situation, you also have a war between Russia and Ukraine, with the U.S. and NATO actively engaged in many ways, and which also directly affects the situation with these enormously rising food prices, and all of the other things involved. Now, could cooperation to help the people of Afghanistan maybe be a way for the great powers to begin to cooperate to solve their problems?

Ambassador Farooq: Well, it has been most unfortunate for the world as a whole that we have this conflict in the heart of Europe in the 21st century, which was unthinkable until a few months back, and unfortunately, it has diverted the focus of the international community from grave humanitarian situations like Afghanistan, like Yemen, also some situations in Africa, and the entire focus is now on this war: So this is most unfortunate.

Frankly, sitting in Europe, and looking at the positions which the opposing sides have taken on this conflict, I really don't see a possibility of some kind of a compromise—I mean, cooperation on Afghanistan that could help solve this conflict. It has to be the other way around. There has to be peace in Ukraine, which would be for the betterment, I think, of the entire international community. And Pakistan was among the first countries that raised these concerns, that this conflict would have serious consequences for the global economy, and especially for the developing countries that are dependent on import of food items, grain, import of petroleum products.

And it is playing out: You have seen what has happened in Sri Lanka. Pakistan itself is facing very serious economic issues on the external front, because we also import wheat, we also import most of our petroleum products, so it has put a serious strain on our economy. I'm sure there are many other countries

that are facing these difficulties. So what we urge all the players that are involved in this conflict is, that we have to find a peaceful solution through dialogue, through diplomacy, because conflicts and wars don't provide any solution. That has been our consistent perspective in respect of Afghanistan, and we say that, also, in the case of Ukraine.

Gillesberg: Well, most people and most politicians normally say, "first we have to create peace, and once we create peace we can begin to collaborate." The Schiller Institute has always insisted that it's the other way around, that you create peace through development: That if nations engage with each other, in really taking care of their common interests by having economic development, then you also have the opportunity for long-term peace.

The Schiller Institute is right now circulating a petition that was released a few days before the outbreak of the Russia-Ukraine war, entitled, "Convoke an International Conference To Establish a New Security and Development Architecture for All Nations," modeled on the 1648 Peace of Westphalia, which, after 30 years of war in Europe, which really was over 100 years of war in Europe, the conflicting parts then agreed that peace could only come about by taking into account the interests of every country. Also, the regional economic development programs are essential for increasing global security. Do you have any comments on this proposal?

Ambassador Farooq: I think it's a good proposal. But if you look at it from a historical perspective, didn't this happen at the end of the Second World War when we created the United Nations, and the United Nations Charter has all those elements—respect for territorial integrity, non-use of threat or force; solving disputes through peaceful means—all this was there, and then the whole global architecture was created, the financial and economic architecture that was meant to promote peace and development. And the European Union, itself, is the

best example that once countries start to cooperate economically, then the chance of having a war is reduced significantly. We are seeing this in the Southeast Asian region, where we have ASEAN. So it is correct.

But at the same time, we still see, that there are forces, or it's perhaps when a certain generation which has gone through these difficult times is phased out, and there is a new generation, they forget about how destructive wars are, and you see the start of another war happening. There has to be a consistent effort by humanity that wars don't provide any solutions, and we have to look at cooperation between the countries, and through that find peace.

So, this petition you have launched, it's very timely, but now we have a war here, and we have to find a peaceful solution to it, because conflicts, as I said, are no answers to any differences between countries.

Gillesberg: Well, Mr. Ambassador, it's been very interesting talking to you about these matters, and much more could be brought into the discussion, but is there anything else, at the end of the interview, you would like to say to the viewers?

Ambassador Farooq: Well, it's been an interesting time for me, serving as Pakistan's ambassador to a member of the European Union. And I believe that it is important to develop a better understanding of each other, in order to have peace, stability, and global prosperity. The world is facing huge challenges: COVID was just one example, but the bigger challenge and threat that the entire globe is facing is climate change. And what we are seeing is, for example, that the situation in Ukraine tends to dilute your focus from the bigger challenges that we all are collectively facing. So there is a need for bringing the world together to address those challenges in which everybody has a stake.

One of the key things for us which has come out of this conflict in Ukraine, is that we didn't want to take any further sides in great power conflicts, because we believe that developing countries have to focus on the betterment of their people, and we have to look at what bigger challenges we are facing in the future.

Gillesberg: Also, when you have a conflict, where the obvious unsaid question is, when will this escalate into thermonuclear war, if the dynamic is not changed, it's difficult to see how you can be a "winner" by simply choosing sides.

Ambassador Farooq: Exactly.

Gillesberg: Then it might be better to change the dynamic.

Ambassador Farooq: That is correct.

Gillesberg: Well, Your Excellency, thank you very much for the interview. And let's talk again later, when, hopefully, some of these issues are getting a more interesting development, which gives more opportunity for actually solving the problems.

Ambassador Farooq: Thank you Tom. It's always a pleasure to interact with the Schiller Institute.

**Behovet for et nyt paradigme.
Åbningstale af Helga Zepp-
LaRouche, Schiller
Instituttets grundlægger
og international præsident,
ved Schiller Instituttets
videokonfernece
For at etablere en ny
sikkerheds- og
udviklingsarkitektur for alle
nationer den 9. april 2022**

Kære konferencedeltagere fra hele verden! Det der bringer os sammen her i dag, med deltagere fra over 60 lande fra fire kontinenter, er vores dybeste bekymring over, at selve menneskehedens eksistens er i alvorlig fare. Formålet med vores konference er at gøre de stadig mere omfattende samfundsmæssige kræfter i verden opmærksom på, at der på grund af faren ved den nuværende eskalerende strategiske konfrontation snart kunne opstå en fuld militær konfrontation mellem NATO og Rusland, som kunne føre til en verdenskrig, der efter al sandsynlighed ville betyde menneskehedens udslettelse i en efterfølgende atomvinter. Formålet med vores konference er derfor at demonstrere på den mest kraftfulde måde, at der findes et umiddelbart tilgængeligt alternativ, et nyt paradigme, som kan lægge denne dødelige trussel bag os og indlede en ny æra i menneskehedens historie i overensstemmelse

med menneskehedens sande natur som den eneste hidtil kendte art, der er i stand til at ræsonnere.

Denne fare for nævnte store krigsfare begyndte ikke den 24. februar i år. Som min afdøde mand Lyndon LaRouche forudsagde med forudseenhed i august 1971, efter at Nixon havde erstattet Bretton Woods-systemets faste valutakurser med flydende valutakurser, at en fortsættelse af denne pengepolitik – hvis den ikke korrigeres – uundgåeligt ville føre til en ny fascisme og en ny verdenskrig. Og 50 år senere er det præcis, hvor vi befinder os lige nu. Den akutte fare for krig, den større krig, skyldes at det transatlantiske neoliberale finanssystem allerede var på et fremskredent stadium af sammenbrud, med en hyperinflationær eksplosion af et håbløst bankerot system, før krigen i Ukraine begyndte.

For at forstå de virkelige årsager til krisen i Ukraine må man gå tilbage til årsagerne til, at den store historiske chance, der eksisterede efter Sovjetunionens opløsning for at etablere en ægte fredsordning, som vi foreslog med programmet for den eurasiske landbro dengang, blev forpasset. Et godt udgangspunkt, et vindue til at få et indblik, er et dokument, der oprindeligt blev lækket til New York Times af en whistleblower i marts 1992, og som blev kendt som Wolfowitz-doktrinen, der blev skrevet i ånden fra det tidligere Project for a New American Century. Dokumentet fastslog, at en del af den amerikanske mission ville være at sikre USA's rolle som den eneste supermagt i den post-sovjetiske verden, der ville have tilstrækkelig militær magt til at afskrække enhver nation eller gruppe af nationer fra at udfordre USA's forrang. Den 8. marts 1992 skrev New York Times: "[D]et er Pentagons hidtil klareste afvisning af kollektiv internationalisme, den strategi, der opstod efter Anden Verdenskrig, da de fem sejrsmagter søgte at danne et FN, der kunne mægle i konflikter og overvåge voldsudbrud."

Wolfowitz-doktrinen var den egentlige årsag til, at det løfte, som udenrigsminister James Baker ved tre forskellige

lejligheder i februar 1990 gav Gorbatsjov om, at NATO ikke ville udvide "en tomme mod øst", ikke blev holdt. Wolfowitz-doktrinen, der var baseret på det angloamerikanske særlige forhold, var det grundlæggende aksiom for en hel række politikker der fulgte, begyndende med den såkaldte "chokterapi" til de IMF-støttede liberale reformer i Rusland i 1990'erne, som i lyset af Ruslands rigdom på råstoffer og videnskabelige ekspertise udtrykkeligt havde til formål at eliminere en potentiel fremtidig konkurrent på verdensmarkedet, og som reducerede Ruslands industrielle kapacitet fra 1991-1994 til kun 30 %. Det var grundlaget for de forskellige interventionskrige i Irak, bombningerne mod Jugoslavien, krigene mod Afghanistan, Libyen og Syrien samt de fem NATO-ekspansioner mod øst.

Putins tale på sikkerhedskonferencen i München i 2007 var en dramatisk protest mod indførelsen af den unipolære verden, som i det væsentlige forblev lige så ubesvaret som de forskellige definitioner af "røde linjer" vedrørende Ruslands centrale sikkerhedsinteresser, indtil den seneste til USA og NATO, som Putin fremsatte den 17. december. Konflikten mellem påstanden om at opretholde en i det væsentlige unipolær verden og fremkomsten af en multipolær verden, som var det naturlige resultat af Kinas økonomiske fremgang, BRI's tiltrækningskraft for over hundrede lande, det strategiske partnerskab mellem Rusland og Kina og senest mange lande, såsom Indien, Pakistan, Brasilien, Sydafrika og andre lande, der nægter at blive inddraget i den geopolitiske konfrontation mellem Vesten og Rusland og Kina. Denne konflikt er kernen i den nuværende fare.

Det er forfærdeligt, at vi har en krig midt i Europa, men det var krigene i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien, Yemen osv. også, men de fandtes næsten ikke i nyhederne. Og var der nogen der troede, at det russiske militær kunne have draget andre konklusioner, da de så indførelsen af stadig hårdere sanktioner, gennemførelsen af diverse Rand-tænk tanksscenerier

og koret af vestlige politikere om at "knuse" den russiske økonomi, "knuse" Putin, "knuse" det russiske system, den største atommagt på planeten? Og nu, efter at forhandlingerne mellem de russiske og ukrainske delegationer i Tyrkiet havde nået et første håbefuldt skridt, bruges billeder af krigens grusomheder, uden blot et minut af princippet om uskyldsformodning indtil det modsatte er bevist, til at indføre yderligere sanktioner, udvisning af diplomater og en åbenlys trussel om at ruinere Rusland.

Politikken er åbent rettet mod et regimeskifte i et forsøg på at gøre ikke blot Putin, men også hele Rusland til en paria blandt nationerne i en ubestemt fremtid, udelukke landet fra FN's Sikkerhedsråd, ja, endog FN og G20, hvilket vil ødelægge disse institutioner. Det vil medføre en fuldstændig politisk og økonomisk afkobling mellem Vesten og Rusland og Kina. Denne politik har allerede gjort og gør ødelæggende skade på den fysiske økonomi på verdensplan, de såkaldte forsyningskæder, og den bringer antallet af potentielle ofre for en global hungersnød op på 1 milliard mennesker, dvs. en ottendedel af hele menneskeheden! Der er allerede hungerprotester i mange lande i Mellempøsten, Afrika og Latinamerika! I mellemtiden truer inflationen i priserne på fødevarer, energi og råvarer med at halvere industriproduktionen i mange lande. Der truer massearbejdsløshed og et totalt sammenbrud i kaos.

Et nyt system er allerede ved at opstå, centreret omkring Kina og BRI, Rusland, Indien og andre. Der er mange nye strategiske tilpasninger på vej; SCO, BRICS, OIC, Kina-forbindelserne, de mange forbindelser mellem det globale syd. Men selv opfattelsen af en multipolær verden løser ikke problemet, fordi den stadig indebærer faren for en geopolitisk konfrontation: Vi har brug for en markant og pludselig ændring i den måde, vi organiserer vores anliggender på. Den må starte med en ærlig, entydig erkendelse af, at en fortsættelse af den nuværende politik risikerer en konflikt, hvor der ikke ville være nogen vinder. Derfor er der behov for en ny

fredskonference i traditionen fra den Westfalske Fred.

Erkendelsen af at den eneste mulighed, der var tilbage, var at føre fredsforhandlinger, gik op for de stridende parter efter 150 års religionskrig i Europa, hvoraf Trediveårskrigen kun var kulminationen; da de indså, at ingen ville være tilbage i live til at nyde sejren, hvis krigen fortsatte. I dag, hvor mange byer i en atomkrig ville være døde i løbet af få timer, ville resten af menneskeheden lide og sygne hen i en atomforurenede verden, indtil enten alt liv ophører, eller de få ulykkelige overlevende ville overveje, hvorfor menneskeheden ikke var i stand til at forhindre sin egen ødelæggelse.

Derfor må der straks indkaldes til en krisekonference i den Westfalske Freds ånd, hvor "For fredens skyld skal alle forbrydelser begået af den ene eller den anden side tilgives og glemmes", og "For fredens skyld skal al politik tage hensyn til den andens interesser".

Der må være en hensigt om at skabe en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerhedsinteresserne for hvert enkelt land på planeten. Der skal øjeblikkeligt indføres en våbenhvile. Og der skal skabes et nyt kreditsystem til erstatning for det bankerotte finansielle system, som er den egentlige årsag til krigsfaren. Det skal være baseret på principperne i det oprindelige Bretton Woods-system, som det var tiltænkt af FDR, men som på grund af hans tidlige død aldrig blev gennemført.

Disse principper, som Lyndon LaRouche skitserede i et "Udkast til aftalememorandum mellem USA og U.S.S.R.", der blev offentliggjort den 30. marts 1984, efter at Sovjetunionen havde afvist præsident Reagans tilbud om at samarbejde om at gøre atomvåben forældede ved hjælp af teknologiske midler, er stadig absolut gyldige i dag. I dette memorandum hedder det:

"Artikel 1: Generelle betingelser for fred

“Det politiske grundlag for varig fred må være: a) Den ubetingede suverænitet for hver enkelt og alle nationalstater, og b) Samarbejde mellem suveræne nationalstater med henblik på at fremme ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologiske fremskridt til gensidig fordel for alle og enhver.

“Det mest afgørende træk ved den nuværende gennemførelse af en sådan politik for varig fred er en dybtgående ændring i de monetære, økonomiske og politiske relationer mellem de dominerende magter og de relativt underordnede nationer, der ofte klassificeres som “udviklingslande”. Medmindre de uretfærdigheder, der hænger tilbage i kølvandet på den moderne kolonialisme, gradvist afhjælpes, kan der ikke blive nogen varig fred på denne planet. For så vidt som USA og Sovjetunionen” – i dag Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina – “anerkender, at fremskridt i den produktive arbejdskraft på hele planeten er i deres og begges vitale strategiske interesser, er de to magter i denne grad og på denne måde bundet af en fælles interesse. Dette er kernen i den politiske og økonomiske politik, som er uundværlig for at fremme en varig fred mellem disse to magter.”

Forpligtelsen til at engagere sig i et globalt program til udryddelse af fattigdom, som det f.eks. er skitseret i Schiller Instituttets rapport “The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge” eller Kinas forslag om et samarbejde mellem Bælte- og Vej-Initiativet, USA’s Build Back Better-program og EU’s Global Gateway-program, kan blive det egentlige udviklingsmæssige grundlag for en global sikkerhedsarkitektur. Ukraine kan i stedet for at være kanonføde i en geopolitisk konfrontation udgøre en bro mellem Europa og de andre eurasiske nationer.

I lyset af den nuværende og den fremtidige fare for pandemier må der opbygges et moderne sundhedsvæsen i alle lande. I betragtning af den hungersnød, der truer 1 milliard mennesker på livet, og den forventede befolkningstilvækst skal

regeringerne træffe hasteforanstaltninger for at fordoble verdens fødevarerproduktion for at sikre en sund kost for alle mennesker.

Folkeretten, som den udviklede sig på baggrund af den Westfalske Fred og blev fastlagt i FN-pagten, skal genindføres uden begrænsninger. De fem principper for fredelig sameksistens skal være retningslinjerne for samarbejdet mellem alle nationer.

Den nuværende eksistentielle krise har vist, at menneskeheden har en fælles fremtid eller ingen, og at vi må sætte den fælles menneskeheds interesse før alle nationale interesser, og at alle nationale interesser fra nu af må være i samhørighed med hele menneskehedens interesse.

Det er et udtryk for vores menneskelige civilisations rigdom, at den har skabt forskellige kulturer. Vi må fremme dialogen mellem de bedste traditioner fra disse kulturer, de smukkeste frembringelser inden for videnskab og kunst, som et bevis på menneskets unikke kreativitet og på den måde skabe en ny renæssance, der vil indlede en ny æra for menneskeheden.

Vi vil erstatte had og fordomme mod andre kulturer, som kun eksisterer, hvis vi ikke kender dem, med en nænsom kærlighed til hele menneskeheden, fordi den er det mest værdifulde gode i det kendte univers.

Kina fremmer paradigme for

udvikling i Centralasien; NATO-blok beordrer yderligere sanktioner og mere krig

Den 24. marts 2021 (EIRNS) – Tidligt i dag i Kabul aflagde Kinas udenrigsminister, Wang Yi, et overraskende besøg for at mødes med Taliban-regeringsledere og diskutere Bælte- og Vej-Initiativet, navnlig forbindelsen mellem Afghanistan og CPEC (China Pakistan Economic Corridor). I næste uge vil Beijing være vært for Afghanistan og dets nabolande på et tredje regionalt møde om fremme af mulighederne for at skabe forbindelser, med henblik på stabilitet i Afghanistan og udvikling i hele Centralasien. Det indebærer en økonomisk aktivitet til gensidig fordel for alle nationer, hvilket er det princip, der nu er et desperat behov for på verdensplan.

I modsætning hertil mødtes adskillige af statslederne fra de store vestlige nationer i dag personligt i Bruxelles på en række af tre hastemøder – NATO med 30 nationer, landene i G7 og EU med 27 nationer – og fremkom udelukkende med tilsagn om mere oprustning i Østeuropa, flere beskyldninger mod Rusland, trusler mod Kina om at afstå fra at alliere sig med Rusland samt vrangforestillinger om den europæiske økonomi og verdensøkonomien.

“Hvad foregår der i deres hoveder?” var reaktionen fra Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, i dag, da hun indledte den ugentlige webcast. Hun henviste specifikt til den farligste af alle de vrangforestillinger, der indgik i dagens mislykkede krisemøder, nemlig at en atomkrig nu er på dagsordenen som en mulig “eventualitet” ifølge topledere i Vesten.

At stoppe dette og gøre plads til en ny verdensarkitektur for sikkerhed og udvikling er fokus for Schiller Instituttets

internationale konference den 9. april, ligeledes en global underskriftsindsamling.

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/convoke_an_international_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations]

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/for_a_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations]

Selv uden atomar udslettelse er der risiko for, at vi vil blive ramt af hungersnød i verden, hvis vi lader de fremprovokerede stridigheder og det økonomiske sammenbrud udvikle sig til mere kaos og lidelse. Allerede før pandemien manglede mere end 800 millioner mennesker i 2019 tilstrækkelig ernæring, og 125 millioner af dem var i ekstreme sultfaser. Siden da, med hyperinflationen og nu konsekvenserne af den fremprovokerede Ukraine-krise og sanktioner, er fødevarekrisen og forstyrrelser i landbruget blevet forværret til den realistiske udsigt til en milliard mennesker, der lider af mangel på fødevarer, og 400 millioner i ekstrem nød.

Denne katastrofe er udelukkende en menneskeskabt katastrofe, og mange nationer er parate til at sætte sig op imod den afpresning og tyrannisering, som tvang dem til at følge de aksiomer, der i første omgang forårsagede det økonomiske sammenbrud. Hvem ønsker at lade sit folk sulte for "friheden" i NATO's "regelbaserede" verdensorden?

I dag fandt der en afstemning sted i FN's Generalforsamling om støtte til humanitær bistand i Ukraine, men især om at fordømme Rusland. Endnu en gang, som det skete den 2. marts i en afstemning i FN's Generalforsamling, undlod et betydeligt antal nationer at stemme – 38 denne gang (35 den 2. marts) – i stedet for at indordne sig under det globale NATO's kommandoer.

Den russiske udenrigsminister, Sergej Lavrov sagde i går i en

tale til Moskvas Center for internationalt Diplomati, hvor han kommenterede de hidtil usete sanktioner mod Rusland og NATO's deployering: "Det handler om at fjerne forhindringen i form af Rusland på vejen til opbygningen af en unipolær verden... Det handler ikke om Ukraine, det handler om en verdensorden, hvor USA ønsker at være den eneste suveræne og dominerende..."

Mobilisér for Schiller Instituttets underskriftsindsamling og konference for at skabe en ny verdensorden for fred og udvikling for alle.

NATO og EU er ved at "selv-sanktionere" et økonomisk sammenbrud

Den 21. marts (EIRNS)-Støttet af mange tusinder verden over, vil Schiller Instituttets opfordring til en konference for at designe en ny strategisk og økonomisk udviklingsarkitektur mod denne krise, sætte instituttet i stand til at organisere en international konference den 9. april på det fornødne niveau. Den alvorlige krise, åbner for første gang i årtier, øjnene hos mange mennesker i verden for principperne i Lyndon LaRouches "Fire økonomiske love" og hans design for et nyt Bretton Woods-kreditsystem; det er den eneste vej tilbage til varig fred gennem økonomisk udvikling af alle nationer.

NATO-landenes uhørte monstrøse økonomiske sanktioner og finansielle konfiskationer, tvinger forsætligt verden mod to blokke; medierne i de nævnte lande, fremstiller Rusland som værende økonomisk, permanent tilintetgjort, uden at Kina og

Indien er i stand til at hjælpe det tilstrækkeligt. De hævder, at de eurasiske udviklingskorridorer i Bælte- og Vej-Initiativet er blevet undermineret.

Men det voksende antal tænkende mennesker, der har lært eller fulgt Lyndon LaRouches økonomiske principper, ved, at denne fjernelse fra dollar-euro-finansieringen kan katalysere et nyt kreditsystem baseret på guldreserver. Det vil, hvis det opstår, være centreret i disse eurasiske magter, men åbent for USA og Europa, ligesom Bælte- og Vej udviklingsprojekterne har været det. Det kunne anvende disse magters store produktive kræfter, som NATO-landene nu forsøger at " afskærme" og ødelægge med sanktioner, til at lede et globalt økonomisk opsving. Fra denne frygtelige krig kunne der komme en fred, der er rodfæstet i de fremtidige fordele, som denne kredit- og valuta aftale, der vil bringe alle nationer økonomisk udvikling. Dette er formålet med Schiller Instituttets underskriftindsamling og konference.

En artikel fra i dag i "Markets Insider's Oil & Commodities News", rapporterer at den russiske olieeksport er faldet med ca. 1 mio. tønder pr. dag siden slutningen af februar, på grund af et større fald i eksporten til Europa på ca. 1,5 mio. tønder pr. dag. Det betyder, at omkring en tredjedel af den europæiske import fra Rusland er stoppet; situationen med Europas naturgas import er tilsvarende. "Oil & Commodities News" citerer en " ledende råvarestrateg" fra Morgan Stanley for, at selv om olieeksport fra Rusland formelt set ikke er omfattet af NATO-landenes økonomiske krigssanktioner, så "selv-sanktionerer" et stort antal europæiske virksomheder og afstår fra at købe olie eller naturgas fra Rusland – da USA har udstedt et forbud mod det.

Denne ekspert forudser, at prisen pr. tønde olie vil forblive på 120 \$ "eller den kan øges" i 12-18 måneder. Knap en måned med olie, gas, metaller, gødning og fødevarer, der er steget i pris, oven i den galopperende inflation, der var i gang forinden, har været tilstrækkeligt til at sænke transporten,

presse landbrugets udbytter ned, udløse strejker, trække al likviditet ud af råvaremarkederne og udløse mangelsituationer af alle slags. Bloomberg News bragte overskriften den 18. marts: "Verdens største råvaremarkeder er begyndt at bryde sammen".

Der findes endda en makaber Wall Street-eufemisme for denne dybe sparepolitik: "ødelæggelse af efterspørgsel". Men det er millioner af menneskers arbejdsliv i Europa, USA og mange udviklingslande, der bliver ødelagt.

Et typisk eksempel: Det Internationale Energiagentur (IEA) udsendte et skøn den 18. marts, at olie markederne ville falde med 3 millioner tønder pr. dag i 2022, efter at de allerede har reduceret deres produktion med 9 millioner tønder pr. dag i de sidste to år. Men sammen med denne vurdering kom IEA's liste over anbefalede nedskæringer i bilkørsel, opvarmning, flyvning, fortæring osv., som angiveligt kunne "spare" lige præcis 3 millioner tønder pr. dag året rundt, overvejende i USA og Europa. Denne dybe nedskæring – "selv-sanktionering" – er netop det, der hele tiden var hensigten med den grønne New Deal. Wall Street og City of Londons Great Reset /store nulstilling – har altid anset det for nødvendigt at "knuse" modstandernationerne Rusland og Kina for at gennemtvinge denne nedskæringspolitik.

Det utilsigtede resultat kan blive, at de store eurasiske nationer, uanset de er blevet sat tilbage af krigen og NATO-landenes altomfattende finansielle krigsførelse, bliver enige om et nyt penge- og kreditsystem og restitueres markant – mens de transatlantiske nationers økonomier kollapser i hyperinflation og et finansielt krak, samtidig med at deres militærbudgetter vokser i vejret!

At undgå dette, er ligeledes opgaven for Schiller Instituttets unikke internationale andragende og dets kommende konference, som anviser en ny strategisk og økonomisk arkitektur til gavn for alle nationers strategiske interesser og økonomiske

udvikling.

Indsat billede: Pexels

FN-agenturer advarer om, at Yemen står over for en ”decideret katastrofe” med hungersnød og sult

Den 15. marts 2022 (EIRNS) – Som svar på den netop offentliggjorte “Integrated Phase Classification” (IPC)-rapport om Yemen, advarede en gruppe FN-agenturer – blandt andet Verdensfødevareprogrammet, Fødevare- og Landbrugsorganisationen og UNICEF – i en pressemeddelelse den 14. marts om, at: “i dag befinder mere end 17,4 millioner yemenitter sig i mindst fase 3, ‘alvorligt’ akut trin, for underernæring; yderligere 1,6 millioner forventes at opleve akut sult i de kommende måneder, hvilket vil bringe det samlede antal personer med akutte behov op på 7,3 millioner ved årets udgang.”

Artiklen, der har overskriften “Yemen står over for en decideret katastrofe på grund af tiltagende sult”, advarer om, at humanitære organisationer er yderst bekymrede over sandsynligheden for, at antallet af mennesker, der oplever “katastrofal” sult – eller hungersnød – vil femdobles fra 31.000 nu til 161.000 den 31. december. I en artikel i “Common Dreams” den 14. marts tilføjes det, at der er 2,2 millioner børn, der er akut underernærede, hvoraf 538.000 er alvorligt underernærede. Desuden lider 1,3 millioner gravide og ammende

kvinder også af akut underernæring.

David Beasley, administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram, udtalte, at "disse rystende tal bekræfter, at vi er på vej mod en katastrofe i Yemen, og vi har næsten ikke mere tid til at undgå den. Medmindre vi straks modtager nye betydelige midler, vil der opstå omfattende sult og hungersnød. Men hvis vi handler nu, er der stadig en chance for at afværge den overhængende katastrofe og redde millioner af mennesker." Han har påpeget, at det stærkt fødevareimportafhængige Yemen importerer 30 % af sin hvede fra Ukraine, og at krigen i dette land vil påvirke landets evne til at eksportere til Yemen og kan bringe den globale sultkrise "til et niveau, der overgår alt, hvad vi har set før". Han udtrykte frygt for, at de underernærede børn i Yemen "er blevet glemt af verden".

Den 16. marts afholder FN et møde på højt niveau om den humanitære krise i Yemen, som Sverige og Schweiz er medsponsor af.

<https://news.un.org/en/story/2022/03/1113852>

Udvalgt billede: Mohammad Hadi, Pexels

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale: Den humanitære
krise i Afghanistan:**

På vej til en langsigtet løsning: Rådet for internationale anliggender i Rusland og Schiller Instituttets videokonference

Den 10. februar 2022 – Goddag Harley; goddag Andrey.

Jeg har en lidt anderledes opfattelse: Jeg mener, at uanset hvem der er ansvarlig for gennemførelsen af sanktionerne rettet mod Afghanistan og for indefrysningen af afghanske aktiver i USA og i Europa efter Talebans magtovertagelse i august, også bærer ansvaret for følgende: Ifølge den tyske UNICEF-chef, Christian Schneider, er 1 million børn under fem år akut underernærede i Afghanistan, og deres tilstand er af en sådan beskaffenhed, at de i Tyskland ville skulle behandles på en intensivafdeling, hvilket betyder, at de under de nuværende omstændigheder sandsynligvis vil dø. Ifølge FN befinder 8,7 millioner mennesker sig i en fremskreden tilstand af sult; 24,4 millioner eller 55 % af befolkningen befinder sig i en nødsituation, hvilket betyder, at de mangler alle de basale livsfornødenheder, mens 98 % ikke har nok at spise. Flere og flere familier sælger nogle af deres børn i håb om, at de andre vil overleve, og folk sælger deres organer.

Også massemedierne i USA og Europa har efter en kortvarig medieomtale i august og begyndelsen af september, næsten intet rapporteret om denne værste humanitære krisesituation på kloden. Lederne af de NATO-lande, som trak sig så hastigt tilbage fra Afghanistan i august, vidste naturligvis, at 80 % af landets budget kom fra bistand fra donorlandene, og at

kombinationen af annulleringen af disse midler, indefrysning af afghansk kapital og sanktionerne ville kvæle Afghanistans økonomi fra den ene dag til den anden.

Efter seks måneders tragedie og utallige forgæves appeller, bortset fra et par små indrømmelser for nylig, må man spørge sig selv, hvad hensigten med denne politik er? Argumentet om at Taleban først skal anerkende kvindernes rettigheder osv. synes at være absurd, når disse kvinder og deres børn er døde. Er det hensigten at sabotere Talebans evne til at opretholde en fungerende stat i et sådant omfang, at oppositionen, herunder ISIS, al-Qaeda, narkotikasmuglere, krigsherrer osv. får herredømmet?

Konsekvensen ville være en ny og blodig borgerkrig, et helvede, hvor civilbefolkningen – mellem sult, frostgrader, COVID, epidemier, osv. som polio, mæslinger, dengue-feber og diarré – vil blive knust, og millioner af flygtninge vil forsøge at søge sikkerhed i nabolandene og i Europa. Det ville være en fortsættelse af det britiske imperiums store spil af Bernard Lewis og Zbigniew Brzezinski, som har til formål at sikre den geopolitiske destabilisering af Rusland og Kina, og at forhindre den økonomiske integration af Eurasien gennem Bælte- og Vej-Initiativet ved hjælp af de gamle virkemidler som terrorisme, opiumskrige og etniske konflikter. Hvis denne politik "lykkes", vil den blot være endnu et element i den store afsluttende akt i menneskehedens tragedie, som udspiller sig på verdenshistoriens scene, mellem Vestens modstandere og Rusland og Kina, og som nu har nået et punkt, der beskrives af {Bulletin of the Atomic Scientists} som 100 sekunder før midnat på dommedags-uret.

Der findes et modtræk til at redde Afghanistan, som jeg har kaldt "Operation Ibn Sina". Ibn Sina, som levede for ca. 1.000 år siden, var en af de største læger i verdenshistorien, hvis {Canon of Medicine} forblev en delvis reference indtil det 18. århundrede. Ibn Sina blev født i det nuværende Usbekistan; hans far stammede fra Balkh i Afghanistan. I tider med corona-

pandemien er det yderst vigtigt at huske, at det var ham, der bl.a. erkendte karantænenes enorme betydning for bekæmpelsen af epidemier. Ud over at være et fremragende renæssancemenneske kan han udgøre en symbolsk figur for redningen af Afghanistan.

Operation Ibn Sina kan skabe en forandring til det bedre på to måder. For det første kan den blive et synonym for internationalt samarbejde om at opbygge et moderne sundhedsvæsen og tilvejebringelse af mad til det afghanske folk. Hvis alle nabolande, såvel som USA og de europæiske nationer, der kæmpede i Afghanistan i 20 år som en del af NATO, og som derfor har en himmelråbende moralsk forpligtelse, hjælper befolkningen ud af denne ufortjente akutte nød og samarbejder om et lynprogram for bistandshjælp, kan det værste stadig afværges.

Ud over det humanitære aspekt vil Operation Ibn Sina også have en militærstrategisk dimension. Hvis Rusland, Kina, USA og Indien, de fire nationer med den største militære og økonomiske betydning eller befolkningsstørrelse, kunne samarbejde, kunne det udvikle sig til en tillidsskabende foranstaltning til løsning af de store strategiske konflikter. Afghanistan er i modsætning til Ukraine eller Taiwan, der har strategisk betydning, ikke en af Ruslands og Kinas kerneinteresser. Det ligger mange tusinde kilometer væk fra USA, mens Indien på den anden side har en central interesse i stabiliteten i egne geografiske omgivelser. Samarbejdet mellem disse fire magter, foruden mobiliseringen af andre eksisterende formater, såsom "Troika-plus", SCO og OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde], med det formål at redde Afghanistan, kan være et skridt i retning af det nye paradigme i internationale relationer, uden hvilket det ikke vil være muligt at sikre menneskehedens fortsatte overlevelse.

Der er intet sted på denne jord – og det omfatter det strategisk eksplosive potentiale i de destabiliserende operationer omkring Ukraine og Taiwan – hvor menneskehedens moralske egnethed til at overleve, afprøves hårdere end i

Afghanistan. Det er ikke vores sikkerhed, som vi skal forsvare i Hindu Kush, som den daværende tyske forsvarsminister Peter Struck havde hævdet den 11. marts 2004 for at motivere Tysklands deltagelse i krigen i Afghanistan, men det er vores medmenneskelighed.

Militære strateger, opfordres til at tage højde for et måske ukendt domæne for strategisk tænkning: Befolkningens moralske habitus – både deres egen befolkning og deres modstanders. Da den Franske Revolution mislykkedes på grund af den jakobinske terror, konstaterede Friedrich Schiller, at “et stort øjeblik havde fundet et lille folk”, at selv om den objektive mulighed var til stede, var den subjektive moralske kapacitet utilstrækkelig. Han skrev derefter {De æstetiske Breve} i den overbevisning, at fra nu af ville enhver forbedring på det politiske område, udelukkende være mulig gennem en forædling af den enkeltes karakter. Han mente, at “uddannelsen af evnen for ‘{Empfindungsvermögen}’, empati, er tidens mest presserende behov”, fordi det “vækker forbedringen af forståelsen”.

Ud fra dette perspektiv er overvindelsen af den “fordærvede ligegyldighed” hos dele af befolkningen, som gør dem lige så ufølsomme over for andre folks lidelser som for virkningerne af deres geopolitisk motiverede dæmonisering af den formodede fjende, en strategisk faktor af højeste betydning. “Operation Ibn Sina” bør derfor blive det flag, under hvilket alle kræfter, der ønsker at redde det afghanske folk, samles, af barmhjertighed, agapē, som ønsker at skabe et nyt paradigme i de strategiske relationer, som middel til endelig at overvinde truslen om krig, og som ønsker at forsvare vores arts menneskelighed.

Putin redefinerer krigsskuepladsen: Det skyldes økonomien!

Den 2. februar (EIRNS) – Den 17. december 2021 fremlagde Rusland offentligt to traktatudkast til hurtig vedtagelse – et med USA og et med NATO – som omhandler Ruslands eksistentielle betænkeligheder, med hensyn til Ruslands eksistentielle sikkerhed i forbindelse med NATO's ubønhørlige ekspansion mod øst, og placeringen af truende våbensystemer ved landets grænser. Rusland krævede omgående skriftlige svar på deres indtrængende forslag til at bremse det stormløb mod krig, der udgår fra Vesten. (https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1790809/)

Den 26. januar fremlagde USA og NATO fortrolige, skriftlige svar til Rusland. Men den 1. februar udtalte den russiske præsident Vladimir Putin på en pressekonference: "Lad mig understrege, at vi nøje analyserer de skriftlige svar, som vi modtog fra USA og NATO den 26. januar. Det står dog allerede klart ... at de grundlæggende, russiske betænkeligheder, blev ignoreret."

Putin satte dernæst tingene på spidsen: Han fortalte pressen, at USA og NATO i virkeligheden ikke var bekymret for Ukraines sikkerhed, men brugte dette anliggende som en slags bjørnefælde, som en undskyldning for at indlede en total økonomisk krigsførelse mod Rusland for at ødelægge dets økonomi og forhindre landets industrialisering". Hovedopgaven er at hæmme Ruslands udvikling... Ukraine tjener blot som et middel til at nå dette mål ... ved at trække os ind i en slags væbnet konflikt."

Dagen efter meddelte Kremls rådgiver, Juri Ushakov, at Putin skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping i Beijing den 4. februar, hvilket tydeliggør, at de to lande er dybt allierede, i både økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål. De to præsidenter vil afgive "en fælles erklæring om internationale relationer i den nye æra, samt global bæredygtig udvikling ... [som] vil afspejle Ruslands og Kinas fælles synspunkter om de vigtigste globale udfordringer, herunder sikkerhedsspørgsmål", oplyste Ushakov.

Helga Zepp-LaRouche glædede sig i dag over, at der lægges vægt på den underliggende økonomiske krise bag krigsfaren og også på den nødvendige totale internationale økonomiske omstilling, der er nødvendig for at skabe en varig fred. De seneste trusler fra amerikanske og især britiske embedsmænd om, at de har til hensigt helt at udslette Ruslands evne til at industrialisere og udvikle sig, er endelig ved at vække folk til den virkelighed, som Lyndon LaRouche har advaret om i årtier.

Zepp-LaRouche udtalte i sin ugentlige webcast den 28. januar: "Sproget i dette er så brutalt, at det i bund og grund udtrykker: Se – vi formåede med chokterapien i 1990'erne, med Jeffrey Sachs i Jeltsin-perioden, at forvandle en tidligere supermagt til et råstofproducerende tredjeverdensland, og nu vil vi nægte Rusland retten til at industrialisere ved at anvende sådanne foranstaltninger. Det er allerede en form for krigserklæring! Hvordan kan man nægte et land at udvikle sig industrielt?... Hvis man læser sproget, hvordan det er skrevet, viser det en tankegang, som er den tankegang, der kendetegner et parti, der allerede erklærer krig."

Zepp-LaRouche fortsatte: "Vi sidder på en krudttønde: Årsagen til al krigsfaren er, at det finansielle system er ved at sprænge i luften. Der er mange rapporter om, at de såkaldte 'emerging markets', som er et synonym for udviklingslandene, kan få en enorm gældskrise, hvis der sker den mindste 'tilspidsning' af renteniveauet fra Federal

Reserve, den amerikanske centralbank. Så nødvendigheden af at følge LaRouches fire love og for alvor bevæge sig i en helt anden retning og genopbygge verdensøkonomien ved at have en egentlig udvikling, begyndende med et globalt sundhedssystem, er af største vigtighed.”

Zepp-LaRouche noterede sig, at der i mange lande rundt om i verden er en begyndende og betydelig modstand mod krigskampagnen og endda mod den økonomiske politik, der er årsag til den: nogle mennesker er ved at blive konfliktramte og urolige, og det med rette. “Dette er et oplagt øjeblik til at fokusere den voksende krigsangst i mange nationer rundt om i verden mod briterne”, udtalte Zepp-LaRouche, “som trods alt er de politiske ophavsmænd til det globale fremstød mod krigsførelse blandt supermagter. Dette kunne ødelægge deres evner for altid.”

Zepp-LaRouche henledte igen opmærksomheden på det ubeskrivelige folkemord, der er i gang i Afghanistan, hvor halvdelen af befolkningen er i fare for at sulte ihjel i løbet af vinteren, hvilket i høj grad skyldes den ulovlige indefrysning af landets aktiver i udlandet, og de nådesløse økonomiske sanktioner, der er pålagt landet. Blandt de mest umiddelbart truede er 1 million børn, der er så underernærede, at de, hvis de befandt sig i et udviklet land, ville høre hjemme på hospitalets intensivafdelinger. Dette er en forbrydelse mod menneskeheden, som er ved at ske for øjnene af os, og den begås af de samme britiske og amerikanske finansielle interesser, som står bag krigshandlingerne mod Rusland og Kina.

Udvalgt billede: IanLavrivovich,Pexels

For at stoppe mordet på Afghanistan: Uretfærdighed hvor som helst er en trussel mod retfærdighed når som helst.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale, Schiller Institutets videokonference

Den 17. januar 2022. HELGA ZEPP-LAROCHE: Goddag. Situationen i Afghanistan er virkelig ufattelig. I flere måneder, jeg vil sige i en måned efter Talibans magtovertagelse i august, var der et stort mediefokus – primært på de utrolige omstændigheder i forbindelse med USA's tilbagetrækning, NATO's tilbagetrækning og Talibans magtovertagelse. Men, ca. fire måneder derefter forsvandt Afghanistan praktisk talt fra de internationale medier. Nu er det pludselig tilbage. Alle medierne rapporterer om tal og fakta, som er helt forfærdelige. Ifølge FN's Verdensfødevareprogram og andre FN-myndigheder, er der 24,4 millioner mennesker i fare for ikke at overleve denne vinter. Der er omkring 8,7 millioner mennesker, der sulter, mens vi taler her lige nu. Der er 50 % af alle børn under fem år i umiddelbar fare for at dø, 16 millioner børn i alderen fra fødslen til 16 år, som er i fødevareusikkerhed, og de fleste af dem er nødt til at arbejde, fordi familierne sulter. Det betyder, at disse børn ikke får nogen uddannelse, og at de er nødt til at arbejde for at kunne opretholde familien. Naturligvis er der et udbrud af mæslinger, diarré, polio, COVID-19 og malaria. Den underernæring, som disse børn lider under, gør dem

selvfølgelig meget mere sårbare over for disse former for infektioner.

Katastrofen er så stor – og dette er ikke en rapport fra medierne, det kommer fra mange øjenvidner, som fortæller det til deres slægtninge – folk er så fattige og så desperate, at de efter mange dage uden mad sælger deres børn. For hvor meget? De sælges for mellem 950 og 1.300 dollars for et barn. Folk sælger deres nyre. Nyre er lidt dyrere; de sælges for 1.300-1.800 dollars.

Dette er ikke ukendt for Vesten. Vesten er lige nu mere optaget af at redde de afghanere, der samarbejdede med NATO-tropperne, mens de stadig var til stede. Så de gør en stor indsats, ligesom den tyske regering udtaler: "Åh, vi er nødt til at få disse mennesker ud og redde dem fra Taliban". De forsøger at evakuere de sidste vigtige fagfolk og uddannede mennesker, som der er et presserende behov for derovre. Oven i det hele er valutaen styrtet med mere end 25 % siden august, hvilket betyder, at folk, selv om de har en lille sum penge, ikke har råd til at købe, fordi priserne bare galopperer ukontrollerbart. Vesten har naturligvis ikke kun indført sanktioner, men har også frataget den afghanske regering dens aktiver – 8,5 milliarder dollars i USA og jeg ved ikke, hvor mange hundrede millioner i europæiske banker. Disse penge er blevet indefrosset. De har også afkoblet Afghanistan fra SWIFT-aftalen, så selv afghanere i eksil ikke kan sende penge, fordi banksystemet er brudt sammen.

Det er helt overlagt Det er interessant, at der var en artikel i Foreign Affairs, som er en publikation fra Council on Foreign Relations, den 29. december, hvor der nu er en række artikler i New York Times og Financial Times, som pludselig hævder, at det måske var en fejltagelse, og at vi måske er nødt til at ændre den førte politik. Det, der står i denne artikel i Foreign Affairs, er, at i løbet af de mange år med samtaler på fine hoteller i Qatar mellem amerikanske embedsmænd og Taliban, har disse amerikanske embedsmænd hele

tiden advaret Taliban og sagt: "Hør, hvis I nogensinde forsøger at overtage kontrollen i Afghanistan og Kabul med militære midler, vil I få en forfærdelig situation. Vi vil afskære jer fra penge; vi vil ødelægge jeres økonomi. I vil være i økonomisk isolation, I vil være fattige." Derefter står der i artiklen: "Dette var, som vi nu kan se, ikke en tom trussel. Da Vesten stoppede bistanden", som udgjorde 80 % af den afghanske regerings budget under disse 20 års NATO-tilstedeværelse, fordi de ikke opbyggede økonomien, de opretholdt blot den afghanske økonomi gennem international bistand. 80 % af budgettet var på denne måde. Så de vidste alle, at når donorlandene afbrød denne bistand, fordi de ikke var tilfredse med Talibans magtovertagelse, så brød den afghanske økonomi straks sammen. De indefrøs aktiverne, så selv de penge, der tilhører det afghanske folk, ikke var tilgængelige. Umiddelbart kastede de halvdelen af den afghanske befolkning ud i hungersnød. Nu siger de: "Åh, det var en fejltagelse. Det er i uoverensstemmelse med de vestlige mål. USA bør hjælpe med at genoplive den afghanske økonomi; dette er ikke godt for USA's prestige. Vi er nødt til at arbejde sammen med Taliban". Det er kendetegnende for realpolitik, at man en gang imellem er tvunget til at gøre noget sådant.

Jeg finder det helt forfærdeligt. Hvad det betyder, står der tydeligt beskrevet i denne artikel, og det blev i mellemtiden sagt af den pakistanske premierminister Imran Khan i en tale til OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde] i Islamabad. Da NATO forlod landet, og 80 % af budgettet blev skåret væk, vidste alle, hvad der ville ske. Så det var ikke en fejltagelse. Nu er der gået fem måneder, og landet er ved at sulte ihjel. Det er den værste humanitære krise nogensinde, og alle vidste det. Alle medierne vidste det, alle regeringerne vidste det. Jeg tror virkelig, at dette er mere end et spørgsmål om amerikansk prestige. Jeg tror, at det, der er sket nu, er, at det er gået op for nogle mennesker, at på grund af OIC, er der 57 islamiske lande som ser på, hvad

Vesten gør – USA og de europæiske lande, som var dér sammen med NATO i 20 år, og som efterlod landet i opløsning. Det viser sig nu, at hvis Vesten ikke ændrer sin adfærd meget hurtigt, vil dette blive det store liberale demokratis moralske undergang.

Man skal virkelig lade det bundfælde sig. Det er ikke Taliban, Rusland og Kina, der er ansvarlige. Dette er en bevidst handling, hvor Vesten ønskede at straffe regeringen i Afghanistan, men de straffede folket, befolkningen. Det er på grænsen til folkedrab. Jeg ønsker virkelig at sige dette i de skarpest mulige vendinger, fordi vi er nødt til at vække verdenssamfundet til at forstå, at denne utrolige uretfærdighed skal bekæmpes.

FN's generalsekretær Guterres appellerede for blot et par dage siden til USA om, at de ubetinget skal frigive midlerne, at de skal hjælpe med at overvinde denne ufattelige humanitære krise.

Jeg vil gerne tilføje en dimension til dette, for det er naturligvis realpolitisk at sige, at Taliban er der, og ingen bør ønske, at Taliban skal omstyrtes, hvilket nogle mennesker også overvejer. Hvis man nu forsøger at slippe af med Taliban med de virkemidler, der ikke har fungeret i 20 år, ønsker man så at kaste dette fattige land Afghanistan ud i endnu en borgerkrig? Der må være en ende på denne geopolitik. Så jeg vil gerne præsentere en anden tilgang. Jeg har kaldt denne indsats for at redde Afghanistan for "Operation Ibn Sina". I den muslimske verden behøver man ikke at forklare nogen, hvem Ibn Sina er. I Europa ville man ikke have været nødt til at forklare det – i hvert fald ikke før for et stykke tid siden – fordi Ibn Sina generelt var en af de store giganter i den universelle historie. Han var også meget velkendt i Europa som Avicenna. Han levede fra 980 til 1037, altså for omkring tusind år siden. Han var et vidunderbarn. Han kunne Koranen udenad, da han var 10 år gammel. Han blev født i Afshana, nær Bukhara, som i dag er Usbekistan. Hans far stammer fra Balkh,

som ligger nær Mazar-e-Sharif, i det nuværende Nordafghanistan. Han blev uddannet i islams gyldne tidsalder – hvad der startede med det abbasidiske dynasti i Bagdad, omkring 750 e.Kr. I denne periode havde man så den utrolige oversættelse af alle de græske klassiske lærde. Der var mange mennesker, som enten tilhørte Aristoteles' tradition, peripatetikerne, eller Platons tradition, neoplatonikerne. Og Avicenna, Ibn Sina, kendte mange af dem; især al-Kindi, al-Farabi, men han læste også Almagest fra Ptolemæus og Euklids bøger. Så han var yderst veluddannet, og meget hurtigt udviklede han et talent til at blive en fremragende læge. Han var i stand til at helbrede mange af de fremtrædende personer omkring sig, så han havde adgang til de øverste emirers vigtigste biblioteker.

Under alle omstændigheder udviklede han en meget vigtig filosofisk idé, nemlig forestillingen om den "nødvendige eksistens". Det er et meget dybtgående begreb. I bund og grund er det en teologisk diskussion om universets evighed, og hvorfor der må være en endelig årsag, som er ansvarlig for alt, hvad der er betinget af universet. Dette ville føre for langt væk fra seminaret lige nu, jeg har netop holdt et indlæg om det, som du forhåbentlig snart kan finde på internettet. [Se "Operation Ibn Sina: Toward a World Health Program" <https://schillerinstitute.com/blog/2022/01/15/operation-ibn-sina-toward-a-world-health-program/>]

Men han er naturligvis mest berømt for det faktum, at han var en af de store læger gennem tiderne. Han var på samme niveau, hvis ikke større, end den græske læge Galen eller Hippokrates. Han udviklede en hel lægevidenskab, som han nedskrev i den berømte "Canon of Medicine", som straks i det 12. århundrede blev oversat til latin og spansk. Den påvirkede den europæiske og islamiske lægevidenskab indtil det 18. og 19. århundrede. Han udviklede viden om mange nye sygdomme som kræft og diabetes. Han havde en absolut viden om anatomi, og han udviklede 760 lægemidler. Under alle omstændigheder var han en helt enestående læge

Og det var ham, der opdagede vigtigheden af karantæne. Det er sådan, jeg husker ham, fordi vi har en pandemi. Vi har COVID-19, og karantæne er en af de vigtigste måder at bekæmpe infektioner på. Det var Ibn Sina, der opdagede det. Der findes en smuk gammel film fra 1956, som jeg kun kan råde jer til at se. Den hedder "Ibn Sina", og det er historien om Ibn Sina, der forklarer sine samtids, hvordan man skal isolere sig, hvordan man skal vaske hænder, hvordan man skal udvise hygiejne. Den er blevet offentliggjort af den usbekiske regering, og hvis du vil have et sanseligt indtryk af Ibn Sina, bør du se denne film og lytte til min præsentation af hans liv.

Jeg sagde, at vi er nødt til at gøre denne indsats for at redde Afghanistan, Operation Ibn Sina, for hvad har Afghanistan brug for? De har brug for et moderne sundhedssystem, de har brug for moderne hospitaler til at behandle alle disse sygdomme. Og opbygningen af et moderne sundhedssystem skal være begyndelsen til at overvinde underudviklingen og det ufattelige sammenbrud i økonomien ved at genopbygge Afghanistans økonomi i forhold til nabolandenes store projekter – Bælte- og vejinitiativet, udvidelsen af CPEC, den økonomiske korridor mellem Kina og Pakistan, fra Pakistan gennem Kabul til Usbekistan – gennem Khaiber Pas og andre projekter. Der er behov for en international indsats for ikke kun at redde befolkningen nu. Vi må appellere til verden; FN har krævet, at der omgående sendes 5 milliarder dollars. Det er det største beløb, som FN nogensinde har anmodet om til en øjeblikkelig humanitær krise. Disse penge skal stilles til rådighed. Aktiverne må frigøres. Men derefter appellerer jeg til alle lande, men især til europæerne og USA, som har et enormt moralsk ansvar, fordi vi var der i 20 år. Man kan ikke bare forlade et land, bare fordi man ikke kan lide det politiske system, der har overtaget magten, og straffe befolkningen ved at dræbe halvdelen af den eller mere.

Jeg appellerer til hele verden om at deltage i Operation Ibn

Sina. Ikke kun for at yde den umiddelbare humanitære bistand, men også for at opbygge den afghanske økonomi sammen med nabolandene, de centralasiatiske republikker, Pakistan, Iran, men naturligvis også Kina, Rusland og Indien, som alle har en interesse i at stabilisere denne region. Afghanistan befinder sig på et geopolitisk helt afgørende sted, hvilket er grunden til, at briterne udformede "Det store Spil" som en måde at destabilisere først det zaristiske Rusland, derefter Sovjetunionen og nu forhåbentlig efter deres mening, Rusland og Kina. Det må stoppe. Afghanistan har fortjent en lys fremtid. Derfor mener jeg, at Operation Ibn Sina er den bedste måde at samle kræfterne til dette formål. Man har brug for en spændende figur som Ibn Sina, som er alle islamiske folks stolthed i hele regionen, til at samle sig om og gøre det til symbolet på en smuk fremtid for Afghanistan.

Hvis vi kan mobilisere den moralske modstandskraft og den moralske robusthed til at gøre dette, tror jeg samtidig, at vi vil gøre det bedste for at redde vores egen civilisation, for det er endnu ikke afgjort, hvad der kommer ud af denne særlige periode i historien. Hvis vi kan være gode i et område som Afghanistan, så er der håb om, at vi kan løse de større strategiske kriser. Hvis vi hjælper Afghanistan nu, er dét det bedste, vi kan gøre, ikke kun for det afghanske folk, men for hele civilisationens fremtid. Så jeg appellerer til jer, deltag i Operation Ibn Sina.

Hvem kan hævde at "forsvare

Ukraine”, mens der begås massebord i Afghanistan?

Den 10. januar (EIRNS) – Så mange institutioner i det amerikanske intellektuelle etablissement er nu på linje med Schiller Instituttet og kræver frigivelse af Afghanistans bistands- og reservemidler – 15 tænketanke og organisationer i et fælles brev til præsident Biden den 8. januar og andre på deres egne hjemmesider – at der helt klart er en forfærdelig erkendelse: USA's finansielle og økonomiske sanktioner er ved at myrde et uskyldigt folk, grundet utilstrækkelig loyalitet over for NATO's besættelsesstyrker. Enhver borger der tror, at denne forbrydelse ikke har noget at gøre med truslen om en overhængende, meget større konflikt om Ukraine, forveksler moralsk poseren med moral.

På de møder mellem USA og Rusland, der nu finder sted i Genève om NATO i Østeuropa og Ukraine, har amerikanske diplomater hurtigt og fuldstændigt erstattet det personlige diplomati mellem præsident Biden og præsident Putin, som synes at give håb om en løsning, med moralsk komediespil. Efter den bilaterale fase af møderne mellem USA og Rusland den 10. januar sagde talsmand for Udenrigsministeriet, Ned Price, at USA aldrig ville overveje at holde Ukraine ude af NATO, {"ikke havde til hensigt at indgå nogen aftale"} med Rusland og ikke engang "betragtede samtalerne som en forhandling". Han afsluttede sin briefing med en liste over diskussionsemner om russiske "ondsindede aktiviteter" for at hævde, at Rusland, og kun Rusland, måtte nedtrappe og gøre indrømmelser, så NATO's styrker og missiler kunne fuldføre deres lange fremrykning helt til Ruslands grænser – mens russiske tropper måtte forlade deres egne vestlige grænseregioner og "vende tilbage til deres permanente baser". Udenrigsminister Tony Blinken tilføjede samtidig et umotiveret forsøg på at hovere over Ruslands bistand til Kasakhstans regering for at kontrollere

optøjer og forsøg på oprør.

Medmindre præsident Joe Biden igen griber personligt ind, er Ruslands foreslåede aftaler blevet blankt og permanent afvist. Det svarer til, at Nikita Khrusjtjov nægtede at overveje at trække sovjetiske missiler tilbage fra USA's sydlige grænse under den frygtindgydende Cuba-krise i oktober 1962. På det tidspunkt havde millioner af skræmte mennesker verden over allerede forestillet sig, hvad denne afvisning ville betyde.

Selv om konsekvensen nu "blot" er en konventionel konflikt i Ukraine, giver USA's tidligere chefvåbeninspektør og militære ekspert Scott Ritter en idé om, hvorfor det ikke ville gå godt for NATO-styrkerne.

(<https://consortiumnews.com/2022/01/10/what-war-with-russia-would-look-like/>)

Hvad nu hvis konsekvensen kun er det "fuldstændige brud på forbindelserne", som Putin truer med, og en dyb og umiddelbar kold krig. Nationen med verdens hurtigst ekspanderende og teknologisk mest avancerede økonomi og med den største indflydelse på bekæmpelse af fattigdom og udvikling i Afrika, Syd- og Østasien [Kina] er fast partner med Rusland. Dette fremgår endnu en gang tydeligt af undertrykkelsen af det tilsyneladende mislykkede forsøg på en "farverevolution" i Kasakhstan.

Hvis Biden-regeringen har besluttet, at USA vil angribe og konfrontere Rusland og Kina sammen i en ny kold krig – modarbejde dem i rummet, bekæmpe deres politik med at eksportere atomkraft til tredjelande, kræve at de holder op med at bruge kul til energiproduktion, angribe Kinas politik for Bælte & Vej og udryddelse af fattigdom osv. – hvem vil de så have i sit hjørne? Det britiske imperium, naturligvis – de grønne kongelige og klovnen Bojo og Hendes Majestæts styrker, der er ivrige efter at blive indsat i Ukraine. Hvad vil Amerika have i reserve? Ingen udviklingskreditinstitution; et

svagt økonomisk opsving efter en dyb recession; en arbejdsstyrke på 3 millioner arbejdere og 3,5 millioner arbejdspladser mindre end for to år siden; faldende realindkomster; en centralbank, der skaber økonomiske katastrofer verden over, som IMF advarede den 9. januar, og som forsøger at stoppe inflationen, den har forårsaget.

Men langt værre end alt dette er den fortsatte kvælning af Afghanistans befolkning på grund af de amerikanske sanktioner. Det forårsager en voksende kaskade af dødsfald som følge af sult og forfrysninger i hjem uden vinterbrændstof, i en nation som USA helt klart bærer ansvaret for efter 20 års krig og besættelse. Myrdet for den synd, at man ikke opretholdt en marionetregering, da NATO forlod det. {Disse} sanktioner er en forbrydelse mod menneskeheden.

Med dette Afghanistan som "banner" vil nationer instinktivt undgå et angloamerikansk forsøg på at fastsætte reglerne for verden. Der vil være en pervers ny betydning, som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i dag, for udtrykket "Afghanistan, imperiernes kirkegård".

Det skal forhindres, det må vendes. Politikken må ændres til en udviklingspolitik, ved hjælp af Helga LaRouches Operation Ibn Sina. Schiller Instituttets presserende organisering for dette mål vil tage sit næste skridt fremad med et webinar på Martin Luther King-dagen, mandag den 17. januar.

**Briten forsøger at skubbe
Rusland ind i en**

“bjørnefælde” i Kasakhstan.

Med kun et par dage tilbage før de planlagte forhandlinger 10. januar mellem russiske og amerikanske diplomater på højt niveau, om Ruslands krav om “øjeblikkelige” skriftlige sikkerhedsgarantier fra USA og NATO, har magtfulde kredse i London og Washington, som ikke vil bevæge sig bort fra at være på randen af atomkrig, lanceret endnu en provokation mod Rusland: den voldelige destabilisering af Kasakhstan. Tony Blair, George Soros og utallige internationale ngo'er medvirker i hele operationen.

En “farverevolution” i Kasakhstan har klare sikkerhedsmæssige konsekvenser for Rusland. Kasakhstan har den længste grænse til Rusland. Det er placeringen af □□Ruslands vigtigste rumopsendelses anlæg, Baikonur Cosmodrome, en by, som Rusland i dag lejer af Kasakhstan.

Det ser ud til, at magtfulde kredse i London og Washington er opsat på at provokere den russiske bjørn til at reagere med undertrykkende vold i Kasakhstan, eller til at gøre det samme i det østlige Ukraine, for derefter at vende om og bruge dette som en færdigpakket undskyldning for at starte destruktiv økonomisk krigsførelse imod Rusland. Kort sagt, hvis de kan få Rusland til at gå i “bjørnefælden”, så vil de give Rusland “Afghanistan-behandlingen” – økonomiske sanktioner og krigsførsel så alvorlig, at de sulter landet til underkastelse ... eller forsøger at gøre det. I den forstand er det forestående afghanske folkedrab på mere end 20 millioner mennesker også en forløber for 3. Verdenskrig.

Helga Zepp-LaRouche fremhævede den strategiske betydning af denne udvikling i sin ugentlige webcast: “Hvis du ville have spurgt mig for en uge siden, hvis jeg forventer en indsats for at forstyrre den diplomatiske offensiv, der hovedsageligt kommer fra Rusland og Kina, for at uskadeliggøre det, der tydeligvis byggede op som en dobbelt “cubamissilkrise” med

udviklingen omkring Ukraine og Taiwan, så ville jeg have sagt, at man så absolut bør forvente en provokation til at forstyrre disse møder, og her er vi så ...

“Lad mig nu først nævne det positive aspekt: Der var et vist gennembrud for blot et par dage siden, i mandags, da P5 FN-nationerne, det vil sige de permanente fem atomvåbenstater, for første gang blev enige om at bekræfte den meget vigtige erklæring, som blev forhandlet mellem Gorbatsjov og præsident Reagan i Reykjavik i oktober 1986, om at en atomkrig aldrig kan vindes og derfor aldrig må udkæmpes.”

Det er positivt, sagde Zepp-LaRouche, men nu “skal ordene følges op af gerninger. Og den udtalelse som sådan, selv om den er ekstremt vigtig, dæmper endnu ikke krisen omkring Ukraine og heller ikke krisen omkring Taiwan, men, som jeg sagde, så er det et meget vigtigt første skridt...”

“Men vi har brug for en vending på hundrede procent, fordi denne konfrontation mod Rusland og Kina er selvmorderisk ... Jeg tror, vi har brug for en fuldstændig ændring af prioriteringer, og befolkningen er nødt til at vågne op. Deres ligegyldighed, ligegyldigheden – hos nogle af jer – over for Afghanistan er det der åbner for, at disse rådne politikker fortsætter i vores egne lande. Og vi skal have en mobilisering for et nyt paradigme, både i vores egne lande og også i relationer mellem nationer, fordi det er udtryk for samme problem i systemet.”

Udvalgt billede: Esetok, CC BY-SA 4.0 via Wikimedia Commons

Malthusiansk folkemord vokser på verdensplan – LaRouche-Organisationen tilvejebringer politisk og intellektuel ammunition

Den 23. september (EIRNS) – Et hurtigt blik på verden af i dag kan kun få enhver samvittighedsfuld person til at græde – og forpligte sig til at kæmpe:

Scener med farvede mennesker, der blev omringet ved den sydlige amerikanske grænse, gennet ind i biler med lænkede hænder og ben og transporteret til udlandet uden at få oplyst deres destination, fik i dag den amerikanske særlige udsending til Haiti, Daniel Foote, til at træde tilbage og udtale i en erklæring: "Jeg vil ikke forbindes med USA's umenneskelige, kontraproduktive beslutning om at deportere tusinder af haitiske flygtninge og illegale immigranter til Haiti, et land, hvor amerikanske embedsmænd er henvist til at opholde sig i sikre omgivelser på grund af faren fra væbnede bander, der kontrollerer dagligdagen. [Haiti] kan simpelthen ikke understøtte den tvungne indstrømning af tusinder af hjemvendte migranter, der mangler mad, husly og penge, uden yderligere menneskelig tragedie, hvilket kunne undgås. Voksende skarer af migranter til vores grænser vil kun forøges, jo mere vi føjer til Haitis uacceptable elendighed".

I Libanon meddelte det nationale elselskab, at det har nået bunden af sine sidste resterende lagre, og at det kan producere under 500 megawatt elektricitet med olie sikret fra Irak. Meddelelsen lød: "Netværket har allerede erfaret totalt blackout i hele landet syv gange, og hvis dette fortsætter, er

der stor risiko for at nå total og fuldstændig blackout i slutningen af september".

I Syrien udtalte udenrigsminister Faisal Mekdad til pressen: "Sanktionerne fra USA er ved at kvæle det syriske folk. Fattigdomsniveauet er steget, manglen på medicin er steget. Bemærkelsesværdigt nok har vi ikke engang adgang til den vigtigste medicin til behandling af mennesker, der lider af kræft, andre sygdomme, endog coronavirus".

I Yemen advarede David Beasley, lederen af Verdens Fødevareprogram, om at "16 millioner yemenitter er tæt på at sulte", og at rationerne vil blive reduceret yderligere i oktober, hvis der ikke kommer nødhjælp. "Vi har for det første behov for at krigen slutter", sagde han, "så hvis donorerne bliver udmattede, ja, så afslut krigen! De har ikke flere penge tilbage til at købe noget for. Det er hjerteskrærende, det er det virkelig".

Da den amerikanske statskasse af påståede "humanitære" årsager nægter at frigive 8 milliarder dollars, der tilhører det afghanske folk, har Beasley advaret om, at 28 millioner mennesker – ud af de 37 millioner mennesker i Afghanistan – er stillet over for sult, i en nation, der er ødelagt af 20 års NATO-besættelse og krig.

I hele Europa er gas- og elpriserne steget katastrofalt på grund af de grønne fanatikere, der lukker atom-, kul- og gasdrevne anlæg, således at næsten tre millioner arbejdende familier ikke engang har råd til at opvarme deres hjem.

Der lægges ikke skjul på galskaben. Uden for Asien er det overalt – både i fattige nationer og i industrialiserede lande – umuligt ikke at erkende, at vi i stigende grad lever i en mørk tidsalder, hvor børn får at vide, at de kan tage sindsødelæggende stoffer og ændre deres køn, som det passer deres manipulerede luner, men er nægtet enhver følelse af en

fremtid som et produktivt og lykkeligt menneske. Økonomier bliver mast af den falske videnskab, der faldbydes som menneskeskabte klimaforandringer og af en voksende hyperinflationær eksplosion i det vestlige finanssystem, samt manglen på inddæmning af coronavirus. På trods af visdommen i at afslutte den "endeløse krig" i Afghanistan, planlægges der åbent nye krige mod supermagterne Rusland og Kina af det angloamerikanske militærindustrielle kompleks og deres finansfolk på Wall Street og i London. Klassisk skønhed er blevet kasseret til fordel for forherliget grimhed.

Og alligevel ser Schiller Instituttet og LaRouche-Organisationen dette som et optimistisk øjeblik, i hvilket – som den engelske digter Percy Shelley sagde i sit politiske skrift "A Defense of Poetry" – den ekstreme fare tvinger folk til at afstå fra deres ligegyldighed over for resten af menneskeheden, og i højere grad blive i stand til at forstå "intense og lidenskabelige begreber angående mennesket og naturen". Dette er et revolutionerende øjeblik.

LaRouche-Organisationen udgav i dag en pamflet på 56 sider til massedistribution med det formål at opruste befolkningen intellektuelt til denne revolution. Den har titlen: "The Coming U.S. Economic Miracle on the New Silk Road" (Det kommende amerikanske økonomiske mirakel på den Nye Silkevej) – indholdsfortegnelsen og pamfletten kan ses på vores hjemmeside. Om den menneskelige race vil nedsynke i Ragnarok eller skabe en ny global renæssance afhænger af, hvorledes du vælger at handle i dette skæbnesvangre øjeblik i historien.

Billede: Abdul Majeed Goraya / IRIN | www.irinnews.org

POLITISK ORIENTERING AUGUST 2021:

Afghanistan: Hvad nu?: Fred gennem økonomisk udvikling

Download (PDF, Unknown)

Er Vesten i stand til at lære? Hvad Afghanistan behøver nu, af Helga Zepp-LaRouche

5. september (EIRNS) – NATO's katastrofale fadæse i Afghanistan, og dermed de sidste 20 års interventionspolitik, kunne næppe være mere dramatisk. Ikke blot det, at krigen blev tabt; det er paradigmatisk for hele spektret af det vestlige, liberale systems fejlantagelser. Det fortjener derfor bifald, når Præsident Biden bekendtgør, at tilbagetrækningen fra Afghanistan markerer afslutningen på hele den æra, hvor amerikansk militærmagt brugtes med det formål at »omskabe« andre lande. Men hvis denne omlægning blot betyder, at man ikke længere vil beskæftige sig med de »endeløse krige« i sekundære områder, for at sætte alle kræfter ind mod de »nye udfordringer«, nemlig konfrontationen med Kina og

Rusland, så ville lektionen fra denne skammelige misere ikke være lært, men blot være skridt på vejen til en endnu mere endegyldig katastrofe. Såret er dog stadig friskt, chokket fra nederlaget ryster endnu hele den vestlige verden, så muligheden for en fuldstændig ny tilgang eksisterer.

Et projekt fra Brown University om undersøgelse af de amerikanske kriges omkostninger siden 11. september 2001, som nu får 20-årsjubilæum, har udregnet, at de samlede omkostninger for militæroperationerne i Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Somalia, Pakistan osv., har kostet 8 billioner dollars og at mindst en million mennesker har mistet livet. Deraf gik 2,3 billioner dollars til Afghanistan-krigen, 2,1 billioner til krigszonen Syrien/Irak, 355 milliarder til militære operationer i Libyen, Somalia osv., 1,1 milliarder til programmer for Homeland Security og 2,2 milliarder til den tilhørende understøttelse af amerikanske krigsveteraner, som gjorde tjeneste i disse krige, hvoraf et stort antal af dem lider under fysiske og psykiske mén. Mindst 15.000 amerikanske soldater og omkring lige så mange internationale NATO-tropper blev dræbt. Omkring 70 millioner mennesker er flygtninge pga. disse krige. Hundredetusinde soldater var udsendt, et ukendt antal af civilister mistede livet, en stor del af tropperne var hovedsageligt beskæftiget med at beskytte sig selv i fjendtlige omgivelser, hvis mennesker og kultur de forstod lige så lidt for 20 år siden, som de gør det nu, hvilket senest blev erkendt efter 2019, hvor Afghanistan-papirerne blev offentliggjort.

Den humanitære situation i Afghanistan er forfærdende. Ligesom direktøren for Verdens Fødevareprogram (WFP), David Beasley, som besøgte Afghanistan i den sidste uge af august måned, bekendtgjorde, sulter 18 millioner afghanere – mere end halvdelen af befolkningen – og fire millioner trues i den kommende vinter med døden, uden massiv

hjælp. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) frygter en medicinsk katastrofe, i lyset af et nærmest ikke-eksisterende sundhedssystem til COVID-pandemien, og at kun én million mennesker indtil nu er blevet vaccineret. Kan folk i Vesten blot tilnærmelsesvis forestille sig, hvilken lidelse den afghanske befolkning har måttet gå igennem i de sidste 40 års krig indtil det nuværende øjeblik – og stadigvæk må gå igennem nu?

I lyset af denne tragedie, som næsten overstiger ens forestillingsevne, er det derfor absurd, og bevidst vildledende, at man i konteksten af »endeløse krige« stadig taler om »Nation Building«. Hvad blev der opbygget, når halvdelen af befolkningen sulter? Hvis USA og de andre NATO-medlemmer blot havde brugt fem procent af deres militæruddgifter til at investere i den egentlige opbygning af Afghanistan, ville det aldrig være kommet til denne forfærdelige katastrofe.

Indtil videre er det ikke tydeligt, om en reel genovervejelse finder sted i USA og Europa. For dette ville ikke blot betyde, at man er villig til at »tale med Taliban«, men at man korrigerer hele præmissen for de sidste 20 års politik. Hvis Biden ærligt mener, at hele æraen med interventionskrige bør afsluttes, så må de amerikanske tropper endelig efterleve afstemningen i det irakiske parlament, som allerede forlangte deres tilbagetrækning i januar 2020. Så må de morderiske sanktioner fra USA's Caesar-lovgivning mod Syrien afsluttes, som indtil nu har bidraget til, at over 90 procent af befolkningen har en levestandard, der ligger under fattigdomsgrænsen, og, i en tid med pandemi, burde alle sanktioner mod lande, der er uden FN-mandat, stoppes, fordi de kun rammer de fattigste dele af befolkningen og ofte dræber dem.

Hvad USA og de europæiske nationer må gøre nu, hvis de nogensinde igen ønsker at have troværdighed, hvad angår »værdier« og »menneskerettigheder«, er at tilbyde

den afghanske regering, som nu er i gang med at blive dannet, reel støtte, derigennem at de f.eks. opbygger et moderne sundhedsvæsen. En af de ting, som i øjeblikket er tiltrængt, er et helt system af moderne udrustede sygehuse, sammen med et system til uddannelse af læger, medicinsk fagpersonale og et træningsprogram for unge mennesker, som kunne hjælpe med at gøre befolkningen bekendt med de nødvendige hygiejnetiltag i en pandemi, også i landområderne. Et sådant system kunne, gennem samarbejde med medicinske centre, forbindes med USA og Europa, ligesom dette allerede sker, på selektiv basis, i andre udviklingslande.

I lyset af hungersnøden ville et omfattende tilbud til understøttelse af landbruget være påtrængt, udover luftbroen, som David Beasley fra WFP opretter fra Pakistan, og som kan bringe fødevarer til Afghanistan. Hvis det skal forhindres, at landmændene af ren og skær nød igen begynder at dyrke opium, så må udviklingen af landbruget, som en integreret del af en generel, økonomisk genopbygning, finde sted. Den tidligere chef for FN's program for narkotikakontrol (UNDCP), Pino Arlacchi, har, gennem aftalen fra 2000 med Taliban, demonstreret, at afskaffelsen af narkotikaproduktion er mulig og i overensstemmelse med Talibans religiøse overbevisning.

Forudsat at Afghanistans suverænitet og den nye regering bliver respekteret fuldt ud og med garantier for, at en sådan hjælp til opbygningen af landbruget ikke vil blive sammenblandet med en politisk dagsorden, kunne forskellige pilotprojekter påbegyndes efter modellen fra Jawaharlal Nehrus Grønne Revolution i de regioner, som er villige til dette. I USA og Europa findes der engagerede unge og ældre landmænd, som gerne ville hjælpe med til at bidrage til en sådan fredsmission, således at landbrugsproduktionen i Afghanistan bliver forbedret og hungersnøden kan overvindes permanent. I lyset af de tilbagevendende tørker må sådanne programmer

naturligvis gå hånd i hånd med vandprojekter og et generelt vandforsyningssystem.

I første ombæring må det handle om at hjælpe den afghanske befolkning i en gigantisk nødsituation, som de ikke selv har forårsaget, og dette er kun muligt, når et tillidsgrundlag skabes med den nye regering, uanset alle ideologiske forbehold. Komitéen for modsætningernes Sammenfald foreslår derfor, at USA og de europæiske regeringer udpeger den person, som tidligere har bevist, at en sådan politik kan fungere, til koordinationen af et sådant hjælpeprogram – nemlig Pino Arlacchi. Det ville være en garanti for, at Afghanistans suverænitet respekteres og at det under ingen omstændigheder forsøges påtvunget den vestlige standard, da han allerede tidligere har vundet Talibans tillid.

En sådan ny politisk definition for Afghanistan betyder naturligvis også en fuldstændig afvisning af at tænke i geopolitiske kategorier, en frasigelse af forestillingen om politik som et nulsumsspil, hvor Kinas og Asiens opgang automatisk opfattes som Vestens nedgang. Den nye regeringschef, Abdul Ghani Baradar, har med sit besøg hos den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, signaliseret, at hans regering tilstræber et samarbejde med Kina og Afghanistans integrering i Den Nye Silkevej. Den russiske ambassadør i Afghanistan, Zamir Kabulow, har foreslået en international konference for landets økonomiske opbygning, hvor det skal diskuteres, hvilket projekter der må have absolut prioritet for at overvinde nødsituationen.

Hvis den vestlige verden har lært noget som helst fra årtusinde-nederlaget i Afghanistan, så må den ikke blot fordomsfrit samarbejde med Rusland, Kina og de centralasiatiske nabolande, Pakistan, Iran og Indien i Afghanistans opbygning, men også med hele Sydvestasien. Det er ikke sloganet: »afslut de endeløse krige«, der er idiotisk og som fik Tony Blair til at hidse sig op, men derimod Blairs

fremsatte politik for koloniale interventionskrige. De var ikke blot tåbelige, men kriminelle og morderiske, og har ødelagt livet for millioner af mennesker eller bragt dem ubeskrivelige lidelser, og deres arkitekter må stå til regnskab for dem.

Men når cyklussen af vold og hævn skal overvindes, så må en ny politik på dagsordenen: Det nye navn for fred er udvikling, som Pave Paul VI udtrykte dette. Afghanistan er stedet, hvor USA og Kina kan påbegynde en form for samarbejde, som kan repræsentere et babyskridt i retning af et strategisk samarbejde, hvor menneskehedens fælles mål rykkes i forgrunden, og deres virkeliggørelse i sidste ende repræsenterer den eneste måde, hvorpå menneskeheden endelig kan forhindres at ende i en atomkrig.

Annegret Kramp-Karrenbauer virker i hvert fald til intet at have lært af det »hårde nederlag«, når det eneste, der falder hende ind, er en opfordring til »større militær selvstændighed for EU«. »Manglen på egne evner«, som hun taler om, relaterer ikke kun til den manglende europæiske modstand mod den amerikanske ledende tilbagetrækning fra Afghanistan.

Hvis den vestlige verdens selvskabte nedgang skal stoppes, behøver vi en ærlig analyse af, hvorfor den neokoloniale, liberale samfundsmodel har slået fejl, og vi behøver frem for alt en renaissance af den humanistiske og klassiske kultur. Vores holdning i forhold til opbygningen af Afghanistan er testen, der viser, om vi er i stand til dette.

– fra Neue Solidarität